

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2013/55/UE

z dnia 20 listopada 2013 r.

zmieniająca dyrektywę 2005/36/WE w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych i rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym („rozporządzenie w sprawie IMI”)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 46, art. 53 ust. 1 i art. 62,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W dyrektywie 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych⁽³⁾ skonsolidowano system wzajemnego uznawania, który początkowo opierał się na 15 dyrektywach. Przewidziano w nim automatyczne uznawanie dla ograniczonej liczby zawodów w oparciu o zharmonizowane minimalne wymogi w zakresie kształcenia (zawody sektorowe), ogólny system uznawania dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji i automatyczne uznawanie doświadczenia zawodowego. W dyrektywie 2005/36/WE ustanowiono również nowy system swobodnego świadczenia usług. Należy zauważyć, że pochodzący z państwa trzeciego członkowie rodziny obywateli Unii są objęci równym traktowaniem zgodnie z dyrektywą 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich⁽⁴⁾. Obywatele państw trzecich mogą być również objęci równym traktowaniem w odniesieniu do uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji zawodowych według odpowiednich procedur krajowych, zgodnie ze szczególnymi aktami prawnymi Unii, takimi jak akty dotyczące długoterminowego pobytu, uchodźców, posiadaczy niebieskiej karty i naukowców.

(2) W swoim komunikacie z dnia 27 października 2010 r. zatytułowanym „Akt o jednolitym rynku: Dwanaście dźwigni na rzecz pobudzenia wzrostu gospodarczego i wzmocnienia zaufania – Wspólnie na rzecz nowego wzrostu gospodarczego” Komisja wskazała na konieczność unowocześnienia prawa Unii w tym obszarze. W dniu 23 października 2011 r. Rada Europejska w swoich konkluzjach poparła takie unowocześnienie i wezwała Parlament Europejski i Radę do osiągnięcia porozumienia politycznego w sprawie przeglądu dyrektywy 2005/36/WE do końca 2012 r. W swojej rezolucji z dnia 15 listopada 2011 r. w sprawie egzekwowania dyrektywy w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (2005/36/WE)⁽⁵⁾ Parlament Europejski również wezwał Komisję do przedstawienia odpowiedniego wniosku. W sprawozdaniu na temat obywatelstwa UE za rok 2010 z dnia 27 października 2010 r. zatytułowanym „Usuwanie przeszkód w zakresie praw obywatelskich UE” podkreślono konieczność zmniejszenia obciążenia administracyjnego wiążącego się z uznawaniem kwalifikacji zawodowych.

(3) Notariusze powołani na mocy urzędowego aktu organów publicznych powinni być wyłączeni z zakresu stosowania dyrektywy 2005/36/WE ze względu na szczególne i różniące się od siebie systemy dotyczące dostępu do zawodu i jego wykonywania mające do nich zastosowanie w poszczególnych państwach członkowskich.

(4) Europejska legitymacja zawodowa miałaby wartość dodaną, służąc wzmocnieniu rynku wewnętrznego oraz wspieraniu swobodnego przepływu specjalistów przy równoczesnym zapewnieniu bardziej efektywnego i przejrzystego uznawania kwalifikacji zawodowych. W szczególności legitymacja ta byłaby przydatna do ułatwienia czasowej mobilności i uznawania kwalifikacji w ramach systemu automatycznego uznawania kwalifikacji, a także do promowania uproszczonego procesu uznawania kwalifikacji w ramach systemu ogólnego. Celem europejskiej legitymacji zawodowej jest uproszczenie procesu uznawania kwalifikacji oraz zapewnienie efektywności w zakresie kosztów i funkcjonowania, co przyniesie korzyści specjalistom i właściwym organom. Wprowadzenie europejskiej legitymacji zawodowej powinno odbywać się z uwzględnieniem opinii danej grupy zawodowej i być poprzedzone oceną przydatności dla danego zawodu oraz oceną skutków dla państw członkowskich. W razie potrzeby ocena ta powinna być prowadzona wspólnie z państwami członkowskimi. Europejska legitymacja zawodowa powinna być wydawana na wniosek specjalisty oraz po przedstawieniu niezbędnych dokumentów i przeprowadzeniu związanych z nimi procedur

(1) Dz.U. C 191 z 29.6.2012, s. 103.

(2) Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 9 października 2013 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 15 listopada 2013 r.

(3) Dz.U. L 255 z 30.9.2005, s. 22.

(4) Dz.U. L 158 z 30.4.2004, s. 77.

(5) Dz.U. C 153 E z 31.5.2013, s. 15.

- w zakresie weryfikacji przez właściwe organy. W przypadku gdy europejska legitymacja zawodowa jest wydawana na użytek stałego prowadzenia działalności zawodowej, powinna stanowić decyzję w sprawie uznania kwalifikacji i być traktowana jak wszelkie inne decyzje w sprawie uznania kwalifikacji na mocy dyrektywy 2005/36/WE. Powinna ona raczej uzupełniać niż zastępować wszelkie wymogi rejestracyjne związane z dostępem do określonego zawodu. Nie ma potrzeby wprowadzenia europejskiej legitymacji zawodowej w zawodach prawniczych, w przypadku których legitymacje zawodowe są już stosowane w ramach systemu przewidzianego w dyrektywie Rady 77/249/EWG z dnia 22 marca 1977 r. mającej na celu ułatwienie skutecznego korzystania przez prawników ze swobody świadczenia usług ⁽¹⁾ i w dyrektywie 98/5/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. mającej na celu ułatwienie stałego wykonywania zawodu prawnika w państwie członkowskim innym niż państwo uzyskania kwalifikacji zawodowych ⁽²⁾.
- (5) Funkcjonowanie europejskiej legitymacji zawodowej należy wesprzeć systemem wymiany informacji na rynku wewnętrznym (IMI), ustanowionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1024/2012 ⁽³⁾. Legitymacja i system IMI powinny wzmocnić synergii i zaufanie wśród właściwych organów, jednocześnie eliminując powielanie pracy administracyjnej i procedur uznawania kwalifikacji prowadzonych przez właściwe organy oraz zapewniając specjalistom większą przejrzystość i pewność.
- (6) Procesowi ubiegania się o europejską legitymację zawodową i wydawania jej należy nadać przejrzystą strukturę i należy uwzględnić w nim gwarancje i związane z nimi prawa wnioskodawców do odwołania się. W aktach wykonawczych należy określić wymogi dotyczące tłumaczeń oraz metody uiszczania przez wnioskodawców wszelkich należnych opłat, tak aby nie dochodziło do zakłócenia lub zaburzenia schematów postępowania w systemie IMI i do opóźnień w rozpatrywaniu wniosków. Ustalenie wysokości opłat leży w gestii państw członkowskich. Państwa członkowskie powinny jednak powiadomić Komisję o wysokości ustalonych opłat. Europejska legitymacja zawodowa i związane z nią schematy postępowania w ramach systemu IMI powinny zapewnić integralność, autentyczność i poufność przechowywanych danych oraz uniemożliwić bezprawny i niedozwolony dostęp do przechowywanych informacji.
- (7) Dyrektywa 2005/36/WE ma zastosowanie wyłącznie do specjalistów, którzy chcą wykonywać ten sam zawód w innym państwie członkowskim. W niektórych przypadkach w przyjmującym państwie członkowskim dane czynności stanowią część zawodu o większym zakresie czynności niż w rodzimym państwie członkowskim. Jeżeli różnice w obszarach czynności są na tyle duże, że konieczne byłoby odbycie przez specjalistę pełnego programu kształcenia i szkolenia w celu uzupełnienia braków, na żądanie specjalisty, przyjmujące państwo członkowskie, w tych szczególnych okolicznościach, powinno udzielić dostępu częściowego do zawodu. Jeżeli jednak występują nadrzędne względy interesu ogólnego, określone przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w jego orzecznictwie związanym z art. 49 i 56 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), potencjalnie podlegającym dalszej ewolucji, państwo członkowskie powinno mieć możliwość odmówienia udzielenia dostępu częściowego. Może to w szczególności dotyczyć zawodów medycznych, jeżeli mają one wpływ na zdrowie publiczne lub bezpieczeństwo pacjentów. Przyznanie częściowego dostępu powinno pozostawać bez uszczerbku dla prawa partnerów społecznych do samoorganizacji.
- (8) W interesie ochrony lokalnych konsumentów w przyjmującym państwie członkowskim tymczasowe i okazjonalne świadczenie usług w państwach członkowskich powinno podlegać zabezpieczeniu, w szczególności wymogowi posiadania co najmniej rocznego doświadczenia zawodowego w ciągu ostatnich dziesięciu lat poprzedzających świadczenie usług, jeżeli dany zawód nie jest regulowany w rodzimym państwie członkowskim. W przypadku działalności sezonowych państwa członkowskie powinny mieć możliwość prowadzenia kontroli w celu sprawdzenia tymczasowego i okazjonalnego charakteru usług świadczonych na ich terytorium. W tym celu przyjmujące państwo członkowskie powinno mieć możliwość zażądania, raz w roku, informacji o usługach faktycznie świadczonych na ich terytorium, w przypadkach gdy takie informacje nie zostały wcześniej dobrowolnie przekazane przez usługodawcę.
- (9) W dyrektywie 2005/36/WE umożliwia się państwom członkowskim sprawdzanie kwalifikacji zawodowych usługodawcy przed rozpoczęciem świadczenia przez niego usług w przypadku zawodów regulowanych mających wpływ na zdrowie lub bezpieczeństwo publiczne. Spowodowało to niepewność prawa, ponieważ właściwemu organowi pozostawiono swobodę decyzji w sprawie konieczności przeprowadzenia tego rodzaju kontroli wstępnej. W celu zapewnienia pewności prawa specjaliści powinni od początku wiedzieć, czy konieczne jest przeprowadzenie wstępnego sprawdzenia kwalifikacji zawodowych i kiedy mogą spodziewać się decyzji. W każdym przypadku warunki takiego wstępnego sprawdzenia kwalifikacji zawodowych w ramach swobody świadczenia usług nie powinny być bardziej rygorystyczne niż na podstawie przepisów dotyczących stałego prowadzenia działalności zawodowej. W przypadku zawodów regulowanych, które mają wpływ na zdrowie lub bezpieczeństwo publiczne, dyrektywa 2005/36/WE powinna pozostawać bez uszczerbku dla możliwości nałożenia przez państwa członkowskie obowiązku ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej zawodowej zgodnie z przepisami obowiązującymi na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/24/UE z dnia 9 marca 2011 r. w sprawie stosowania praw pacjentów w transgranicznej opiece zdrowotnej ⁽⁴⁾ oraz dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym ⁽⁵⁾.
- (10) Systemy kształcenia zawodowego i szkoleń zawodowych okazały się przydatnym narzędziem zapewniającym zatrudnienie ludzi młodych i umożliwiającym płynne przechodzenie od etapu kształcenia do etapu pracy zawodowej. Przegląd dyrektywy 2005/36/WE powinien zatem w pełni uwzględniać ich specyfikę.

⁽¹⁾ Dz.U. L 78 z 26.3.1977, s. 17.

⁽²⁾ Dz.U. L 77 z 14.3.1998, s. 36.

⁽³⁾ Dz.U. L 316 z 14.11.2012, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 88 z 4.4.2011, s. 45.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 376 z 27.12.2006, s. 36.

- (11) W celu stosowania mechanizmu uznawania w ramach systemu ogólnego konieczne jest zgrupowanie różnych krajowych programów kształcenia i szkolenia na różnych poziomach. Poziomy te są określone jedynie w związku z funkcjonowaniem systemu ogólnego i nie powinny mieć wpływu ani na krajowe struktury kształcenia i szkolenia, ani na uprawnienia państw członkowskich w tej dziedzinie, w tym na politykę krajową w zakresie wdrażania europejskich ram kwalifikacji. Europejskie ramy kwalifikacji są narzędziem mającym służyć propagowaniu przejrzystości i porównywalności kwalifikacji zawodowych oraz mogą stanowić przydatne dodatkowe źródło informacji dla właściwych organów oceniających kwalifikacje zawodowe wydane w innych państwach członkowskich. W wyniku procesu bolońskiego instytucje szkolnictwa wyższego dostosowały strukturę swych programów do dwustopniowego systemu studiów licencjackich i magisterskich. Aby zapewnić spójność pięciu poziomów określonych w dyrektywie 2005/36/WE z tą nową strukturą stopni, dyplom licencjacki powinien być sklasyfikowany na poziomie d, a dyplom magisterski – na poziomie e. Pięć poziomów ustalonych na potrzeby funkcjonowania systemu ogólnego co do zasady nie powinno być nadal stosowanych jako kryterium służące wyłączeniu obywateli Unii z zakresu stosowania dyrektywy 2005/36/WE, jeżeli byłoby to sprzeczne z zasadą uczenia się przez całe życie.
- (12) Wnioski o uznanie kwalifikacji składane przez specjalistów pochodzących z państw członkowskich, w których dany zawód nie jest regulowany, i posiadających roczne doświadczenie zawodowe powinny być traktowane w ten sam sposób jak wnioski składane przez specjalistów pochodzących z państw członkowskich, w których dany zawód jest zawodem regulowanym. Ich kwalifikacje zawodowe powinny być porównywane z kwalifikacjami zawodowymi wymaganymi w przyjmującym państwie członkowskim w oparciu o poziomy kwalifikacji zawodowych określone w dyrektywie 2005/36/WE. W razie istotnych różnic właściwy organ powinien mieć możliwość nałożenia środków wyrównawczych. Wszelkie mechanizmy sprawdzania wiedzy teoretycznej i umiejętności praktycznych, które mogą być wymagane w celu uzyskania dostępu do danego zawodu jako środki wyrównawcze, powinny stanowić gwarancję zasad przejrzystości i bezstronności oraz być zgodne z tymi zasadami.
- (13) W przypadku braku harmonizacji minimalnych wymogów w zakresie kształcenia wymaganego do dostępu do zawodów objętych systemem ogólnym przyjmujące państwo członkowskie powinno nadal mieć możliwość wprowadzenia środka wyrównawczego. Wszelkie takie środki powinny być proporcjonalne i uwzględniać w szczególności wiedzę, umiejętności i kompetencje – oficjalnie poświadczone w tym celu przez właściwą instytucję – wynikające z zyskanego przez wnioskodawcę doświadczenia zawodowego lub uzyskane przez niego w ramach uczenia się przez całe życie. Decyzję o nałożeniu środka wyrównawczego należy odpowiednio uzasadnić, aby wnioskodawca miał lepszy obraz swojej sytuacji i aby mógł ubiegać się o przeprowadzenie przez sąd krajowy kontroli sądowej na podstawie dyrektywy 2005/36/WE.
- (14) Wyniki przeglądu dyrektywy 2005/36/WE wskazują na konieczność aktualizacji i doprecyzowania, z zapewnieniem większej elastyczności, wykazu rodzajów działalności przemysłowej, handlowej i rzemieślniczej zamieszczonego w załączniku IV, przy jednoczesnym utrzymaniu w odniesieniu do tych rodzajów działalności systemu automatycznego uznawania kwalifikacji na podstawie doświadczenia zawodowego. Obecnie podstawą załącznika IV jest Międzynarodowa Standardowa Klasyfikacja Rodzajów Działalności (ISIC) z 1958 r., która nie odzwierciedla już obecnej struktury rodzajów działalności. Od 1958 r. kilkakrotnie przeprowadzono przegląd klasyfikacji ISIC. W związku z tym Komisja powinna mieć możliwość dostosowania załącznika IV w celu zachowania systemu automatycznego uznawania kwalifikacji w nienaruszonym stanie.
- (15) Ustawiczny rozwój zawodowy przyczynia się do bezpiecznego i efektywnego wykonywania zawodu przez specjalistów, którzy korzystają z automatycznego uznawania kwalifikacji zawodowych. Ważne jest, aby zachęcać do dalszego wzmocnienia ustawicznego rozwoju zawodowego w przypadku tych zawodów. Państwa członkowskie powinny w szczególności wspierać ustawiczny rozwój zawodowy lekarzy, lekarzy specjalistów, lekarzy ogólnych, pielęgniarek odpowiedzialnych za opiekę ogólną, dentystów, wyspecjalizowanych dentystów, lekarzy weterynarii, położnych, farmaceutów i architektów. Środki przyjęte przez państwa członkowskie w celu wspierania ustawicznego rozwoju zawodowego w przypadku tych zawodów powinny być podawane do wiadomości Komisji, a państwa członkowskie powinny prowadzić wymianę najlepszych praktyk w tej dziedzinie. Ustawiczny rozwój zawodowy powinien obejmować zmiany techniczne, naukowe, regulacyjne i etyczne oraz stanowić dla specjalistów motywację do uczenia się przez całe życie w ich zawodzie.
- (16) System automatycznego uznawania kwalifikacji w oparciu o zharmonizowane minimalne wymogi w zakresie kształcenia zależy od terminowego powiadamiania przez państwa członkowskie o nowych lub zmienionych dokumentach potwierdzających posiadanie kwalifikacji i od ich publikacji przez Komisję. W przeciwnym razie osoby posiadające takie kwalifikacje nie mają żadnych gwarancji, że mogą korzystać z automatycznego uznawania kwalifikacji. W celu zwiększenia przejrzystości i ułatwienia badania nowo zgłoszonych tytułów państwa członkowskie powinny przekazywać informacje o czasie trwania i treści programów kształcenia, przy czym muszą one być zgodne z minimalnymi wymogami w zakresie kształcenia określonymi w dyrektywie 2005/36/WE.
- (17) Już teraz w znacznej większości instytucji szkolnictwa wyższego w Unii stosuje się punkty w ramach europejskiego systemu transferu i akumulacji punktów (ECTS); stosowanie tych punktów jest coraz powszechniejsze również w programach kształcenia prowadzących do uzyskania kwalifikacji wymaganych do wykonywania zawodu regulowanego. Konieczne jest zatem uwzględnienie możliwości wyrażenia czasu trwania danego programu również w ECTS. Ta możliwość nie powinna mieć wpływu na inne wymogi w zakresie automatycznego uznawania kwalifikacji. Jeden punkt ECTS odpowiada 25–30 godzinom nauki, przy czym aby ukończyć jeden rok akademicki, zazwyczaj konieczne jest uzyskanie 60 punktów.

- (18) Dla zapewnienia wysokiego poziomu zdrowia publicznego i bezpieczeństwa pacjentów w Unii oraz w celu aktualizacji dyrektywy 2005/36/WE konieczna jest modyfikacja kryteriów stosowanych przy określaniu podstawowego kształcenia medycznego, tak aby warunki dotyczące minimalnej liczby lat i godzin obowiązywały łącznie. Celem tej modyfikacji jest niedopuszczenie do obniżenia wymogów dotyczących kształcenia w przypadku podstawowego kształcenia medycznego.
- (19) W celu zwiększenia mobilności lekarzy specjalistów, którzy po uzyskaniu kwalifikacji lekarza specjalisty podjęli inne kształcenie specjalistyczne, należy zezwolić państwom członkowskim na udzielanie zwolnień z określonych elementów tego kształcenia specjalistycznego, jeżeli takie elementy kształcenia zostały już zaliczone w trakcie poprzedniego programu kształcenia lekarzy specjalistów w jednym z państw członkowskich. Należy zezwolić państwom członkowskim na udzielanie, w określonych granicach, takich zwolnień w przypadku specjalności medycznych objętych systemem automatycznego uznawania kwalifikacji.
- (20) W zawodzie pielęgniarki w ostatnich trzydziestu latach zaszły znaczne zmiany: podstawowa opieka zdrowotna, stosowanie bardziej złożonych terapii oraz nieustanny rozwój technologii skutkującej większą odpowiedzialnością pielęgniarek/pielęgniarzy. Kształcenie pielęgniarskie, którego organizacja nadal różni się w zależności od tradycji krajowych, powinno dawać bardziej zdecydowaną i opartą na wynikach pewność, że dana osoba zdobyła w okresie kształcenia określoną wiedzę i umiejętności oraz jest w stanie wykorzystywać co najmniej określone kompetencje w celu prowadzenia działalności odpowiadającej danemu zawodowi.
- (21) Aby położne były dobrze przygotowane do wypełniania złożonych zadań w opiece zdrowotnej, należących do zakresu ich działalności, osoby uczące się położnictwa powinny przed podjęciem nauki zawodu zdobyć solidne wykształcenie ogólne. W związku z tym należy zastrzyć warunki dopuszczenia do kształcenia w zakresie położnictwa, określając je jako ukończenie 12 lat kształcenia ogólnego lub zdanie egzaminu o równoważnym poziomie; nie dotyczy to osób, które już posiadają kwalifikacje do wykonywania zawodu pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną. Kształcenie w zakresie położnictwa powinno dawać większą pewność, że dana osoba zdobyła określoną wiedzę i umiejętności konieczne do wykonywania czynności położnej, o których mowa w dyrektywie 2005/36/WE.
- (22) W celu uproszczenia systemu automatycznego uznawania specjalności medycznych i lekarsko-dentystycznych specjalności te powinny zostać objęte zakresem stosowania dyrektywy 2005/36/WE, jeżeli występują one w przynajmniej dwóch piątych państw członkowskich.
- (23) Wiele państw członkowskich postanowiło zezwolić na dostęp do wszelkiego rodzaju działalności w dziedzinie farmacji i prowadzenie tej działalności na podstawie uznawania kwalifikacji do wykonywania zawodu farmaceuty nabytych w innym państwie członkowskim po wejściu w życie dyrektywy 2005/36/WE. Takie uznawanie kwalifikacji zawodowych nabytych w innym państwie członkowskim nie powinno jednak uniemożliwiać państwu członkowskiemu utrzymania w mocy niedyskryminujących przepisów regulujących geograficzne rozmieszczenie aptek na jego terytorium, ponieważ dyrektywa 2005/36/WE nie obejmuje koordynacji takich przepisów. Jednakże wszelkie odstępstwa od automatycznego uznawania kwalifikacji, nadal niezbędne dla państwa członkowskiego, nie powinny wykluczać farmaceutów, którzy już mają uznane kwalifikacje w państwie członkowskim stosującym takie odstępstwo oraz już legalnie i faktycznie wykonują zawód farmaceuty przez pewien okres na terytorium tego państwa członkowskiego.
- (24) Funkcjonowanie systemu automatycznego uznawania kwalifikacji zależy od zaufania co do wymogów w zakresie kształcenia, które leżą u podstaw kwalifikacji specjalistów. Ważne jest zatem, aby minimalne wymogi w zakresie kształcenia architektów odzwierciedlały nowe zmiany w kształceniu architektów, w szczególności pod względem uznanej konieczności uzupełnienia kształcenia na poziomie wyższym doświadczeniem zawodowym pod nadzorem wykwalifikowanych architektów. Jednocześnie minimalne wymogi w zakresie kształcenia powinny być wystarczająco elastyczne, aby uniknąć nadmiernego ograniczania możliwości państw członkowskich w zakresie organizacji własnych systemów kształcenia.
- (25) W ramach dyrektywy 2005/36/WE należy wspierać, poprzez wprowadzenie wspólnych zasad kształcenia, nadanie bardziej automatycznego charakteru uznawaniu kwalifikacji zawodowych w odniesieniu do tych zawodów, które nie są obecnie nim objęte. Należy przy tym uwzględnić uprawnienia państw członkowskich do decydowania o kwalifikacjach zawodowych niezbędnych do wykonywania zawodów na ich terytorium, jak również o zakresie i organizacji ich systemów kształcenia i szkolenia. Wspólne zasady kształcenia powinny mieć postać wspólnych ram kształcenia opartych na wspólnym zasobie wiedzy, umiejętności i kompetencji lub wspólnych testów kształcenia. Należy umożliwić, aby wspólne ramy kształcenia obejmowały również specjalności, których obecnie nie dotyczy automatyczne uznawanie kwalifikacji na mocy dyrektywy 2005/36/WE, związane z zawodami, które są objęte tytułem III rozdział III i w których zakres wchodzi zarezerwowane dla nich, jasno określone konkretne czynności. Wspólne ramy kształcenia w przypadku takich specjalności, w szczególności specjalności medycznych, powinny zapewniać ochronę zdrowia publicznego i bezpieczeństwa pacjentów na wysokim poziomie. Państwa członkowskie powinny automatycznie uznawać kwalifikacje zawodowe uzyskane na podstawie wspólnych ram kształcenia. Organizacje zawodowe reprezentatywne na szczeblu Unii oraz, w pewnych okolicznościach, krajowe organizacje zawodowe lub właściwe organy powinny mieć możliwość przedstawiania Komisji sugestii co do wspólnych zasad kształcenia, aby umożliwić dokonywanie, wspólnie z krajowymi koordynatorami, oceny ewentualnego wpływu takich zasad na krajowe systemy kształcenia i szkolenia, a także na krajowe przepisy określające zasady dostępu do zawodów regulowanych.

- (26) Dyrektywa 2005/36/WE przewiduje już obowiązek posiadania przez specjalistów niezbędnych umiejętności językowych. W ramach przeglądu stosowania tego obowiązku wykazano, że istnieje konieczność wyjaśnienia roli właściwych organów i pracodawców, w szczególności w celu lepszego zapewnienia bezpieczeństwa pacjentów. Właściwe organy powinny mieć możliwość sprawdzenia znajomości języka po uznaniu kwalifikacji zawodowych. W przypadku zawodów, które mają wpływ na bezpieczeństwo pacjentów, ważne jest w szczególności, aby to sprawdzenie znajomości języka zgodnie z dyrektywą 2005/36/WE przeprowadzano, zanim specjalista rozpocznie wykonywanie zawodu w przyjmującym państwie członkowskim. Sprawdzenie znajomości języka powinno jednak być rozsądne i konieczne do wykonywania danego zawodu i nie powinno mieć na celu wykluczenia specjalistów pochodzących z innych państw członkowskich z rynku pracy w przyjmującym państwie członkowskim. Aby zapewnić przestrzeganie zasady proporcjonalności oraz z myślą o zwiększeniu mobilności specjalistów w Unii, sprawdzenie przeprowadzane przez właściwy organ lub pod jego nadzorem powinno ograniczać się do znajomości jednego języka urzędowego w przyjmującym państwie członkowskim lub jednego języka administracyjnego w przyjmującym państwie członkowskim, pod warunkiem że jest on również językiem urzędowym Unii. Nie powinno to uniemożliwiać państwu członkowskiemu zachęcania specjalistów do opanowania innego języka na późniejszym etapie, jeżeli jest to konieczne do wykonywania zawodu. Również pracodawcy powinni nadal odgrywać ważną rolę w zapewnianiu znajomości języków niezbędnej do wykonywania czynności zawodowych w podlegających im miejscach pracy.
- (27) Krajowe przepisy dotyczące dostępu do zawodów regulowanych nie powinny utrudniać mobilności młodych absolwentów. Dlatego jeżeli absolwent odbył praktyki zawodowe w innym państwie członkowskim, praktyki te powinny być uznawane, gdy absolwent ubiega się o dostęp do zawodu regulowanego w rodzimym państwie członkowskim. Uznawanie praktyk zawodowych odbytych w innym państwie członkowskim powinno opierać się na jasnym pisemnym opisie celów szkoleniowych i powierzonych zadań, które określa opiekun praktykanta w przyjmującym państwie członkowskim. Praktyki zawodowe odbyte w państwach trzecich powinny być uwzględniane przez państwa członkowskie przy rozpatrywaniu wniosku o dostęp do zawodu regulowanego.
- (28) W dyrektywie 2005/36/WE wprowadzono system krajowych ośrodków informacji. Ze względu na wejście w życie dyrektywy 2006/123/WE oraz ustanowienie w tej dyrektywie pojedynczych punktów kontaktowych istnieje ryzyko powielania działań. Krajowe ośrodki informacji ustanowione dyrektywą 2005/36/WE powinny zatem zostać przekształcone w ośrodki wsparcia, których działania powinny polegać na udzielaniu porad i wsparcia obywatelom, w tym porad bezpośrednich, w celu zapewnienia codziennego stosowania zasad rynku wewnętrznego na szczeblu krajowym w skomplikowanych indywidualnych sprawach dotyczących obywateli. W stosownych przypadkach ośrodki wsparcia pełniłyby funkcję łącznika z właściwymi organami i ośrodkami wsparcia innych państw członkowskich. Co się tyczy europejskiej legitymacji zawodowej, państwa członkowskie powinny mieć swobodę decydowania, czy ośrodki wsparcia mają działać w charakterze właściwego organu w rodzimym państwie członkowskim, czy też pomagać właściwemu organowi w obsłudze wniosków o europejską legitymację zawodową i w rozpatrywaniu indywidualnej dokumentacji wnioskodawcy stworzonej w systemie IMI (dokumentacji w systemie IMI). W kontekście swobody świadczenia usług, jeżeli dany zawód nie jest regulowany w rodzimym państwie członkowskim, ośrodki wsparcia mogą też uczestniczyć w wymianie informacji przewidzianej na użytek współpracy administracyjnej.
- (29) Niniejsza dyrektywa przyczynia się do zapewnienia wysokiego poziomu ochrony zdrowia i ochrony konsumentów. W dyrektywie 2005/36/WE przewidziano już szczegółowe obowiązki państw członkowskich w zakresie wymiany informacji. Obowiązki te należy rozszerzyć. W przyszłości państwa członkowskie powinny nie tylko reagować na wnioski o udzielenie informacji, ale również ich właściwe organy powinny być uprawnione w granicach swoich kompetencji do tego, by z własnej inicjatywy ostrzegać właściwe organy innych państw członkowskich o specjalistach, którzy utracili prawo do wykonywania zawodu. Niezbędny jest szczególnie mechanizm ostrzegania w odniesieniu do pracowników służby zdrowia na podstawie dyrektywy 2005/36/WE. Powinno mieć to zastosowanie również do lekarzy weterynarii, a także do specjalistów prowadzących działalność związaną z edukacją osób małoletnich, w tym do specjalistów pracujących w sektorze opieki nad dziećmi i wczesnej edukacji. Obowiązek wysyłania ostrzeżenia powinien obowiązywać wyłącznie państwa członkowskie, w których takie zawody są regulowane. Należy ostrzec wszystkie państwa członkowskie, jeżeli w wyniku postępowania dyscyplinarnego lub wyroku skazującego specjalista traci prawo do wykonywania, nawet tymczasowo, czynności zawodowych w jednym z państw członkowskich. Ostrzeżenie powinno zawierać wszelkie dostępne szczegółowe informacje dotyczące określonego lub nieokreślonego czasu, przez jaki obowiązuje ograniczenie lub zakaz. Ostrzeżenie to należy aktywować przy zastosowaniu systemu IMI niezależnie od tego, czy dany specjalista skorzystał z któregośkolwiek prawa na podstawie dyrektywy 2005/36/WE lub od tego, czy złożył wniosek o uznanie jego kwalifikacji zawodowych poprzez wydanie europejskiej legitymacji zawodowej lub przy zastosowaniu którejśkolwiek innej metody przewidzianej w tej dyrektywie. Procedura ostrzegania powinna być zgodna z prawem Unii w zakresie ochrony danych osobowych oraz praw podstawowych. Procedury ostrzegania nie powinny być tworzone w celu zastąpienia lub zmiany jakichkolwiek ustaleń między państwami członkowskimi w zakresie współpracy w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych. Od właściwych organów na mocy dyrektywy 2005/36/WE nie należy wymagać przyczyniania się do takiej współpracy w drodze ostrzeżeń przewidzianych w tej dyrektywie.
- (30) Jedną z głównych trudności, z jakimi musi się zmierzyć obywatel zainteresowany pracą w innym państwie członkowskim, jest złożoność i niepewność procedur administracyjnych, których musi przestrzegać. W dyrektywie 2006/123/WE zobowiązano już państwa członkowskie do zapewniania łatwego dostępu do informacji i umożliwienia dopełniania procedur za pośrednictwem pojedynczych punktów kontaktowych. Obywatele ubiegający się

- o uznanie kwalifikacji zawodowych na podstawie dyrektywy 2005/36/WE mogą już teraz korzystać z pojedynczych punktów kontaktowych, jeżeli są objęci zakresem stosowania dyrektywy 2006/123/WE. Zakresem stosowania dyrektywy 2006/123/WE nie są jednak objęte osoby poszukujące pracy i pracownicy służby zdrowia, a dostępne informacje mają ograniczony zakres. Konieczne jest zatem – z punktu widzenia użytkowników – sprecyzowanie tych informacji oraz zapewnienie, aby takie informacje były łatwo dostępne. Ważne jest również, aby państwa członkowskie nie tylko ponosiły odpowiedzialność na szczeblu krajowym, ale również współpracowały ze sobą i z Komisją w celu zapewnienia, aby specjaliści w całej Unii posiadali łatwy dostęp do przyjaznych dla użytkownika, wielojęzycznych informacji oraz mieli możliwość łatwego dopełnienia procedur za pośrednictwem pojedynczych punktów kontaktowych lub odpowiednich właściwych organów. Należy udostępnić odpowiednie łącza na innych stronach internetowych, takich jak portal Twoja Europa.
- (31) W celu uzupełnienia lub zmiany określonych elementów innych niż istotne dyrektywy 2005/36/WE należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do aktualizacji wiedzy i umiejętności, o których mowa w art. 21 ust. 6, aktualizacji załącznika I, aktualizacji i uściślenia rodzajów działalności wymienionych w załączniku IV, dostosowania pkt 5.1.1–5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2, 5.6.2 i 5.7.1 załącznika V, dostosowania minimalnych okresów kształcenia specjalistów w zakresie medycyny i stomatologii, włączenia do pkt 5.1.3 załącznika V nowych specjalności medycznych, zmian w wykazie zawartym w pkt 5.2.1, 5.3.1, 5.4.1, 5.5.1 i 5.6.1 załącznika V, włączenia do pkt 5.3.3 załącznika V nowych specjalności dentystrycznych, określenia warunków stosowania wspólnych ram kształcenia oraz określenia warunków stosowania wspólnych testów kształcenia. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (32) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania dyrektywy 2005/36/WE należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję⁽¹⁾.
- (33) Ze względu na techniczny charakter tych aktów wykonawczych należy stosować procedurę sprawdzającą do przyjmowania aktów wykonawczych dotyczących wprowadzenia europejskiej legitymacji zawodowej dla określonych zawodów, formatu europejskiej legitymacji zawodowej, rozpatrywania wniosków pisemnych, tłumaczeń, które wnioskodawca musi dostarczyć w celu udokumentowania wniosku o europejską legitymację zawodową, szczegółowych informacji dotyczących dokumentów wymaganych na mocy dyrektywy 2005/36/WE w celu złożenia kompletnego wniosku, procedur dotyczących dokonywania i inkasowania opłat za tę legitymację, zasad określających w odniesieniu do danego zawodu jak, kiedy i w przypadku których dokumentów właściwe władze mogą wymagać poświadczonych kopii, specyfikacji technicznych i środków niezbędnych do zapewnienia integralności, poufności i dokładności informacji zapisanych na europejskiej legitymacji zawodowej i znajdujących się w dokumentacji w systemie IMI, warunków i procedur wydawania europejskiej legitymacji zawodowej, przepisów dotyczących warunków dostępu do dokumentacji w systemie IMI, środków technicznych i procedur w zakresie weryfikacji autentyczności i ważności europejskiej legitymacji zawodowej oraz stosowania mechanizmu ostrzegania.
- (34) Komisja powinna w drodze aktów wykonawczych oraz, z uwagi na ich specyfikę, nie stosując rozporządzenia (UE) nr 182/2011, podjąć decyzje o odrzuceniu proponowanej aktualizacji załącznika I, gdy warunki określone w dyrektywie 2005/36/WE nie są spełnione, zwrócić się do danego państwa członkowskiego o powstrzymanie się od stosowania odstępstwa dotyczącego wyboru między stażem adaptacyjnym a testem umiejętności, gdy odstępstwo jest niewłaściwe lub niezgodne z prawem Unii, odrzucić proponowane zmiany w pkt 5.1.1–5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2, 5.6.2 lub 5.7.1 załącznika V, gdy warunki określone w dyrektywie 2005/36/WE nie są spełnione, przedstawić wykaz krajowych kwalifikacji zawodowych i krajowych tytułów zawodowych objętych automatycznym uznawaniem we wspólnych ramach kształcenia, przedstawić wykaz państw członkowskich, w których organizuje się wspólne testy kształcenia, częstotliwość ich przeprowadzania w roku kalendarzowym i inne ustalenia niezbędne do organizacji wspólnych testów kształcenia oraz umożliwić danemu państwu członkowskiemu wprowadzenie odstępstwa od stosownych przepisów dyrektywy 2005/36/WE na czas określony.
- (35) W następstwie pozytywnego doświadczenia z wzajemnej oceny na podstawie dyrektywy 2006/123/WE należy zawrzeć w dyrektywie 2005/36/WE podobny system oceny. Państwa członkowskie powinny zgłosić zawody, które są w nich regulowane, i powody ich uregulowania, a także powinny wspólnie omawiać swoje spostrzeżenia. Taki system przyczyniłby się do uzyskania większej przejrzystości na rynku usług specjalistycznych.
- (36) Komisja powinna w odpowiednim terminie ocenić system uznawania kwalifikacji mający zastosowanie do dokumentów potwierdzających kwalifikacje do wykonywania zawodu pielęgniarstwa odpowiedzialnej za opiekę ogólną wydawanych w Rumunii. Taka ocena powinna opierać się na wynikach specjalnego programu podwyższania kwalifikacji, który Rumunia powinna wprowadzić zgodnie z krajowymi przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi oraz w odniesieniu do którego powinna kontaktować się z innymi państwami członkowskimi i Komisją. Celem takiego specjalnego programu podwyższania kwalifikacji powinno być umożliwienie jego uczestnikom podwyższenia kwalifikacji zawodowych w celu spełnienia minimalnych wymogów w zakresie kształcenia określonych w dyrektywie 2005/36/WE.

(1) Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

- (37) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, a mianowicie racjonalizacja, uproszczenie i usprawnienie zasad w zakresie uznawania kwalifikacji zawodowych, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, gdyż nieuchronnie spowodowałyby to stosowanie różnych wymogów i systemów proceduralnych, zwiększając złożoność przepisów regulacyjnych i powodując nieuzasadnione przeszkody dla mobilności specjalistów, oraz ponieważ, przez wzgląd na spójność, przejrzystość i zgodność, możliwe jest lepsze osiągnięcie tych celów na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (38) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających⁽¹⁾ państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji, jednego lub więcej dokumentów wyjaśniających związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (39) Zgodnie z art. 28 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych⁽²⁾ skonsultowano się z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych, który w dniu 8 marca 2012 r. wydał opinię⁽³⁾.
- (40) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2005/36/WE i rozporządzenie (UE) nr 1024/2012,
- 2) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:
- a) w ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:
- „Niniejszą dyrektywę stosuje się również wobec wszystkich obywateli państw członkowskich, którzy odbyli praktyki zawodowe poza rodzimym państwem członkowskim.”;
- b) dodaje się ustęp w brzmieniu:
- „4. Niniejszej dyrektywy nie stosuje się wobec notariuszy powoływanych na mocy urzędowego aktu organów publicznych.”;
- 3) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:
- a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:
- (i) lit. f) i h) otrzymują brzmienie:
- „f) »doświadczenie zawodowe«: faktyczne i zgodne z prawem wykonywanie danego zawodu w państwie członkowskim w pełnym wymiarze czasu pracy lub w równoważnym niepełnym wymiarze czasu pracy;
- h) »test umiejętności«: test sprawdzający wiedzę zawodową, umiejętności i kompetencje wnioskodawcy, przeprowadzony lub uznany przez właściwe władze przyjmującego państwa członkowskiego w celu oceny zdolności wnioskodawcy do wykonywania zawodu regulowanego w tym państwie członkowskim.

PRZYJMĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ;

Artykuł 1

Zmiany w dyrektywie 2005/36/WE

W dyrektywie 2005/36/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W niniejszej dyrektywie ustanawia się również zasady dotyczące częściowego dostępu do zawodu regulowanego oraz uznawania praktyk zawodowych odbywanych w innym państwie członkowskim.”;

Aby umożliwić przeprowadzenie tego testu, właściwe organy sporządzają – na podstawie porównania kształcenia i szkoleń wymaganych w przyjmującym państwie członkowskim z kształceniem i szkoleniami odbytymi przez wnioskodawcę – listę zagadnień, których nie obejmuje posiadany przez wnioskodawcę dyplom lub inny dokument potwierdzający kwalifikacje.

Test umiejętności musi uwzględniać fakt, że wnioskodawca jest wykwalifikowanym specjalistą w rodzimym państwie członkowskim lub w państwie członkowskim, z którego przybywa. Test umiejętności obejmuje zagadnienia wybrane z listy, których znajomość jest niezbędna do wykonywania danego zawodu w przyjmującym państwie członkowskim. Test

⁽¹⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

⁽²⁾ Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 137 z 12.5.2012, s. 1.

może sprawdzać również znajomość zasad dotyczących wykonywania danego zawodu obowiązujących w przyjmującym państwie członkowskim.

w szkolnictwie wyższym stosowany w europejskim obszarze szkolnictwa wyższego.”;

b) ust. 2 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

Szczegóły dotyczące przeprowadzania testu umiejętności oraz status przysługujący w przyjmującym państwie członkowskim wnioskodawcy, który pragnie przygotowywać się do testu umiejętności w tym państwie członkowskim, określane są przez właściwe organy tego państwa członkowskiego.”;

„Za każdym razem, gdy państwo członkowskie uznaje stowarzyszenie lub organizację, o których mowa w akapicie pierwszym, powiadamia o tym Komisję. Komisja sprawdza, czy to stowarzyszenie lub ta organizacja spełniają warunki określone w akapicie drugim. Aby uwzględnić zmiany regulacyjne w państwach członkowskich, Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 57c w celu aktualizacji załącznika I, jeżeli spełnione są warunki określone w akapicie drugim.

(ii) dodaje się litery w brzmieniu:

Jeżeli warunki określone w akapicie drugim nie są spełnione, Komisja przyjmuje akt wykonawczy w celu odrzucenia proponowanej aktualizacji załącznika I.”;

„j) »praktyki zawodowe«: bez uszczerbku dla art. 46 ust. 4, okres praktyk zawodowych prowadzonych pod nadzorem, który może mieć miejsce albo podczas nauki prowadzącej do uzyskania dyplomu, albo po jej zakończeniu, o ile stanowi to warunek dostępu do zawodu regulowanego;

4) w art. 4 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

k) »europejska legitymacja zawodowa«: elektroniczny dokument wykazujący albo, że specjalista spełnił wszystkie niezbędne warunki w celu tymczasowego i okazjonalnego świadczenia usług w przyjmującym państwie członkowskim, albo uznanie kwalifikacji zawodowych na użytek stałego prowadzenia działalności zawodowej w przyjmującym państwie członkowskim;

„1. Uznanie kwalifikacji zawodowych przez przyjmujące państwo członkowskie pozwala beneficjentom na uzyskanie w tym państwie członkowskim dostępu do tego samego zawodu, w odniesieniu do którego posiadają kwalifikacje w rodzimym państwie członkowskim, oraz wykonywanie tego zawodu w przyjmującym państwie członkowskim na tych samych warunkach, jakie obowiązują obywateli przyjmującego państwa członkowskiego.”;

l) »uczenie się przez całe życie«: całość odbytego w ciągu całego życia kształcenia ogólnego, kształcenia i szkolenia zawodowego, kształcenia pozaformalnego i nieformalnego uczenia się, których rezultatem jest poprawa wiedzy, umiejętności i kompetencji, co może obejmować etykę zawodową;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. W drodze odstępstwa od ust. 1 częściowy dostęp do zawodu w przyjmującym państwie członkowskim jest przyznawany na warunkach określonych w art. 4f.”;

m) »nadrzędne względy interesu ogólnego«: względy uznane za takie w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej;

5) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 4a

Europejska legitymacja zawodowa

n) »Europejski system transferu i akumulacji punktów lub punkty ECTS«: system punktacji

1. Państwa członkowskie wydają osobom posiadającym kwalifikacje zawodowe europejską legitymację zawodową na wniosek tych osób i pod warunkiem przyjęcia przez Komisję odpowiednich aktów wykonawczych określonych w ust. 7.

2. Jeżeli europejska legitymacja zawodowa została wprowadzona dla określonego zawodu w drodze odpowiednich aktów wykonawczych przyjętych na podstawie ust. 7, osoba posiadająca dane kwalifikacje zawodowe może zdecydować się na wystąpienie o taką legitymację albo na skorzystanie z procedur przewidzianych w tytułach II i III.

3. Państwa członkowskie zapewniają posiadaczowi europejskiej legitymacji zawodowej korzystanie ze wszystkich praw przyznanych w art. 4b–4e.

4. Jeżeli osoba posiadająca kwalifikacje zawodowe zamierza świadczyć usługi, o których mowa w tytule II, inne niż usługi objęte art. 7 ust. 4, właściwy organ rodzimego państwa członkowskiego wydaje europejską legitymację zawodową zgodnie z art. 4b i 4c. Europejska legitymacja zawodowa stanowi, w stosownych przypadkach, oświadczenie zgodnie z art. 7.

5. Jeżeli osoba posiadająca kwalifikacje zawodowe zamierza prowadzić stałą działalność zawodową w innym państwie członkowskim zgodnie z tytułem III rozdziału I–IIIa lub świadczyć usługi zgodnie z art. 7 ust. 4, właściwy organ rodzimego państwa członkowskiego podejmuje wszelkie działania przygotowawcze w odniesieniu do indywidualnej dokumentacji wnioskodawcy utworzonej w systemie wymiany informacji na rynku wewnętrznym (IMI) (dokumentacji w systemie IMI), zgodnie z art. 4b i 4d. Właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego wydaje europejską legitymację zawodową zgodnie z art. 4b i 4d.

Na użytek stałego prowadzenia działalności zawodowej wydanie europejskiej legitymacji zawodowej nie daje automatycznego prawa do wykonywania określonego zawodu, jeżeli w przyjmującym państwie członkowskim już obowiązują – przed wprowadzeniem europejskiej legitymacji zawodowej dla tego zawodu – wymogi rejestracyjne lub inne procedury kontrolne.

6. Państwa członkowskie wyznaczają organy właściwe do zajmowania się dokumentacją w systemie IMI i wydawania europejskich legitymacji zawodowych. Organy te zapewniają bezstronne, obiektywne i terminowe rozpatrywanie wniosków o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej. Ośrodki wsparcia, o których mowa w art. 57b, również mogą pełnić funkcję właściwego organu. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy i ośrodki wsparcia informowały obywateli, w tym potencjalnych wnioskodawców, o funkcjonowaniu i wartości dodanej europejskiej legitymacji zawodowej w odniesieniu do zawodu, dla których jest ona dostępna.

7. Komisja w drodze aktów wykonawczych przyjmuje środki konieczne do zapewnienia jednolitego stosowania

przepisów dotyczących europejskich legitymacji zawodowych dla tych zawodów, które spełniają warunki określone w akapicie drugim niniejszego ustępu, w tym środki dotyczące formatu europejskiej legitymacji zawodowej, rozpatrywania wniosków pisemnych, tłumaczeń, jakie wnioskodawca musi dostarczyć w celu udokumentowania wniosku o europejską legitymację zawodową, szczegółowych informacji dotyczących dokumentów wymaganych zgodnie z art. 7 ust. 2 lub załącznikiem VII w celu złożenia kompletnego wniosku oraz procedur dotyczących dokonywania i inkasowania opłat za europejską legitymację zawodową, z uwzględnieniem specyfiki danego zawodu. Komisja określa również w drodze aktów wykonawczych, jak, kiedy i w przypadku których dokumentów właściwe organy mogą wymagać poświadczonych kopii zgodnie z art. 4b ust. 3 akapit drugi, art. 4d ust. 2 i 3 w odniesieniu do danego zawodu.

Wprowadzenie europejskiej legitymacji zawodowej dla konkretnego zawodu w drodze przyjęcia odpowiednich aktów wykonawczych, o których mowa w akapicie pierwszym, podlega wszystkim następującym warunkom:

- a) w danym zawodzie istnieje znacząca mobilność lub potencjał znaczącej mobilności;
- b) odpowiednie zainteresowane strony wyraziły wystarczające zainteresowanie;
- c) zawód lub kształcenie i szkolenie prowadzące do wykonywania zawodu jest regulowane w znacznej liczbie państw członkowskich.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 58 ust. 2.

8. Wszystkie opłaty, które mogą zostać poniesione przez wnioskodawców w związku z procedurami administracyjnymi przeprowadzanymi w celu wydania europejskiej legitymacji zawodowej, muszą być racjonalne, proporcjonalne i współmierne do kosztów ponoszonych przez rodzime państwo członkowskie i przyjmujące państwo członkowskie, i nie mogą mieć charakteru zniechęcającego do ubiegania się o europejską legitymację zawodową.

Artykuł 4b

Wniosek o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej i utworzenie dokumentacji w systemie IMI

1. Rodzime państwo członkowskie umożliwia osobom posiadającym kwalifikacje zawodowe złożenie wniosku

o europejską legitymację zawodową za pomocą udostępnionego przez Komisję narzędzia internetowego, które automatycznie tworzy dokumentację w systemie IMI dla konkretnego wnioskodawcy. Jeśli rodzime państwo członkowskie zezwala również na składanie wniosków na piśmie, wprowadza ono wszelkie niezbędne ustalenia dotyczące utworzenia dokumentacji w systemie IMI, wszelkich informacji, jakie należy przesłać wnioskodawcy, oraz wydania europejskiej legitymacji zawodowej.

2. Wraz z wnioskiem należy dostarczyć dokumenty wymagane w aktach wykonawczych, które mają zostać przyjęte zgodnie z art. 4a ust. 7.

3. W terminie jednego tygodnia od otrzymania wniosku właściwy organ rodzimego państwa członkowskiego potwierdza otrzymanie wniosku i informuje wnioskodawcę o wszelkich brakujących dokumentach.

W stosownych przypadkach właściwy organ rodzimego państwa członkowskiego wydaje wszelkie dodatkowe zaświadczenia wymagane na mocy niniejszej dyrektywy. Właściwy organ rodzimego państwa członkowskiego sprawdza, czy wnioskodawca prowadzi zgodnie z prawem działalność w rodzimym państwie członkowskim oraz czy wszystkie niezbędne dokumenty wydane w rodzimym państwie członkowskim są ważne i autentyczne. W razie należycie uzasadnionej wątpliwości właściwy organ rodzimego państwa członkowskiego konsultuje się z właściwą instytucją i może zwrócić się do wnioskodawcy o poświadczony kopie dokumentów. W przypadku złożenia przez tego samego wnioskodawcę kolejnych wniosków właściwe organy rodzimego państwa członkowskiego oraz przyjmującego państwa członkowskiego nie mogą żądać ponownego złożenia dokumentów, które znajdują się już w dokumentacji w systemie IMI i są nadal ważne.

4. Komisja może w drodze aktów wykonawczych przyjąć specyfikacje techniczne, środki niezbędne do zapewnienia integralności, poufności i dokładności informacji zapisanych na europejskiej legitymacji zawodowej i znajdujących się w dokumentacji w systemie IMI, oraz wymogi i procedury w zakresie wydawania europejskiej legitymacji zawodowej jej posiadaczowi, w tym możliwości jej pobierania lub dostarczania aktualizacji dokumentacji w systemie IMI. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 58 ust. 2.

Artykuł 4c

Europejska legitymacja zawodowa w zakresie tymczasowego i okazjonalnego świadczenia usług innych niż usługi objęte art. 7 ust. 4

1. Właściwy organ rodzimego państwa członkowskiego weryfikuje wniosek i dołączone do wniosku dokumenty zawarte w dokumentacji w systemie IMI oraz wydaje europejską legitymację zawodową dla tymczasowego i okazjonalnego świadczenia usług innych niż usługi objęte art. 7

ust. 4 w terminie trzech tygodni. Termin ten zaczyna biec z chwilą otrzymania brakujących dokumentów, o których mowa w art. 4b ust. 3 akapit pierwszy, lub, jeśli nie zwrócono się o żadne inne dokumenty, po upływie jednorocznego okresu, o którym mowa w tym akapicie. Organ ten bezzwłocznie przekazuje europejską legitymację zawodową właściwemu organowi każdego zainteresowanego przyjmującego państwa członkowskiego i informuje o tym wnioskodawcę. W ciągu kolejnych 18 miesięcy przyjmujące państwo członkowskie nie może wymagać żadnego kolejnego oświadczenia na podstawie art. 7.

2. Decyzja właściwego organu rodzimego państwa członkowskiego lub brak decyzji w terminie trzech tygodni, o którym mowa w ust. 1, podlega środkom odwoławczym na mocy prawa krajowego.

3. Jeżeli posiadacz europejskiej legitymacji zawodowej zamierza świadczyć usługi w innych państwach członkowskich niż państwa początkowo wspomniane we wniosku, o którym mowa w ust. 1, może zwrócić się o takie rozszerzenie. Jeśli posiadacz zamierza nadal świadczyć usługi po upływie okresu 18 miesięcy, o którym mowa w ust. 1, informuje o tym właściwy organ. W każdym przypadku posiadacz legitymacji przekazuje również wszystkie informacje dotyczące istotnych zmian sytuacji stwierdzonej w dokumentacji w systemie IMI, o które zwrócić się może właściwy organ w rodzimym państwie członkowskim zgodnie z aktami wykonawczymi, które mają zostać przyjęte na mocy art. 4a ust. 7. Właściwy organ rodzimego państwa członkowskiego przekazuje zaktualizowaną europejską legitymację zawodową zainteresowanym przyjmującym państwom członkowskim.

4. Europejska legitymacja zawodowa zachowuje ważność na całym terytorium wszystkich zainteresowanych przyjmujących państw członkowskich, dopóki jej posiadacz posiada prawo do wykonywania zawodu na podstawie dokumentów i informacji zawartych w dokumentacji w systemie IMI.

Artykuł 4d

Europejska legitymacja zawodowa w zakresie stałego prowadzenia działalności zawodowej oraz tymczasowego i okazjonalnego świadczenia usług na podstawie art. 7 ust. 4

1. Właściwy organ rodzimego państwa członkowskiego weryfikuje w terminie jednego miesiąca autentyczność i ważność dołączonych do wniosku dokumentów zawartych w dokumentacji w systemie IMI w celu wydania europejskiej legitymacji zawodowej w zakresie stałego prowadzenia działalności zawodowej lub tymczasowego i okazjonalnego świadczenia usług na podstawie art. 7 ust. 4. Termin ten zaczyna biec z chwilą otrzymania brakujących dokumentów, o których mowa w art. 4b ust. 3 akapit pierwszy, lub, jeśli nie zwrócono się o żadne inne dokumenty, po upływie jednorocznego okresu, o którym

mowa w tym akapicie. Następnie organ ten bezzwłocznie przekazuje wniosek właściwemu organowi przyjmującego państwa członkowskiego. Rodzime państwo członkowskie informuje wnioskodawcę o statusie wniosku w momencie przekazania wniosku przyjmującemu państwu członkowskiemu.

2. W przypadkach, o których mowa w art. 16, 21, 49a i 49b, przyjmujące państwo członkowskie podejmuje decyzję o tym, czy wydać europejską legitymację zawodową na podstawie ust. 1 w terminie jednego miesiąca od otrzymania wniosku przekazanego przez rodzime państwo członkowskie. W przypadku wystąpienia należycie uzasadnionych wątpliwości przyjmujące państwo członkowskie może zwrócić się do rodzimego państwa członkowskiego z wnioskiem o dodatkowe informacje lub o poświadczoną kopię dokumentu, które rodzime państwo członkowskie przekazuje nie później niż dwa tygodnie po przedłożeniu wniosku. Z zastrzeżeniem ust. 5 akapit drugi, niezależnie od takiego wniosku, zastosowanie ma termin jednego miesiąca.

3. W przypadkach, o których mowa w art. 7 ust. 4 i w art. 14, przyjmujące państwo członkowskie podejmuje decyzję o tym, czy wydać europejską legitymację zawodową, czy też zastosować wobec posiadacza kwalifikacji zawodowych środki wyrównawcze w terminie dwóch miesięcy od daty otrzymania wniosku przekazanego przez rodzime państwo członkowskie. W przypadku wystąpienia należycie uzasadnionych wątpliwości przyjmujące państwo członkowskie może zwrócić się do rodzimego państwa członkowskiego z wnioskiem o dodatkowe informacje lub o poświadczoną kopię dokumentu, które rodzime państwo członkowskie przekazuje nie później niż w terminie dwóch tygodni po przedłożeniu wniosku. Z zastrzeżeniem ust. 5 akapit drugi, niezależnie od takiego wniosku, zastosowanie ma termin dwóch miesięcy.

4. W przypadku gdy przyjmujące państwo członkowskie nie otrzyma od rodzimego państwa członkowskiego lub od wnioskodawcy niezbędnych informacji, o które może wystąpić zgodnie z niniejszą dyrektywą w celu podjęcia decyzji o wydaniu europejskiej legitymacji zawodowej, może ono odmówić wydania legitymacji. Odmowę taką należy uzasadniać.

5. Jeżeli przyjmujące państwo członkowskie nie podejmie decyzji w terminach określonych w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu lub nie zorganizuje testu umiejętności zgodnie z art. 7 ust. 4, europejską legitymację zawodową uznaje się za wydaną i wysyła się ją automatycznie za pośrednictwem systemu IMI posiadaczowi kwalifikacji zawodowych.

Przyjmujące państwo członkowskie ma możliwość przedłużenia o dwa tygodnie określonych w ust. 2 i 3 terminów

automatycznego wydania europejskiej legitymacji zawodowej. Wyjaśnia ono przyczyny ich przedłużenia i informuje wnioskodawcę. Takie przedłużenie terminu można powtórzyć raz i jedynie jeśli jest to absolutnie niezbędne, w szczególności z powodów związanych ze zdrowiem publicznym lub bezpieczeństwem usługobiorców.

6. Działania podjęte przez rodzime państwo członkowskie zgodnie z ust. 1 zastępują wszelkie wnioski o uznanie kwalifikacji zawodowych na mocy prawa krajowego przyjmującego państwa członkowskiego.

7. Decyzje rodzimego państwa członkowskiego i przyjmującego państwa członkowskiego przyjęte na podstawie ust. 1–5 lub brak decyzji rodzimego państwa członkowskiego podlegają środkom odwoławczym na mocy prawa krajowego danego państwa członkowskiego.

Artykuł 4e

Przetwarzanie danych związanych z europejską legitymacją zawodową i dostęp do tych danych

1. Bez uszczerbku dla zasady domniemania niewinności właściwe organy rodzimego państwa członkowskiego i przyjmującego państwa członkowskiego dokonują terminowej aktualizacji odpowiedniej dokumentacji w systemie IMI, uzupełniając ją o informacje na temat postępowań dyscyplinarnych lub sankcji karnych, które wiążą się z zakazem lub ograniczeniem i które wpływają na wykonywanie czynności przez posiadacza europejskiej legitymacji zawodowej na podstawie niniejszej dyrektywy. Czyniąc to, przestrzegają one zasad ochrony danych osobowych określonych w dyrektywie 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (*) oraz w dyrektywie 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotyczącej przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej (**)). Do takich aktualizacji zalicza się usuwanie informacji, które nie są już wymagane. Posiadacza europejskiej legitymacji zawodowej i właściwe organy mające dostęp do właściwej dokumentacji w systemie IMI informuje się bezzwłocznie o wszystkich aktualizacjach. Obowiązek ten pozostaje bez uszczerbku dla spoczywających na państwach członkowskich obowiązków w zakresie ostrzegania na mocy art. 56a.

2. Treść aktualizowanych informacji, o których mowa w ust. 1, ogranicza się do następujących elementów:

a) tożsamość specjalisty;

b) zawód;

c) dane organu lub sądu krajowego, który wydał decyzję o ograniczeniu lub zakazie;

d) zakres ograniczenia lub zakazu; oraz

e) okres, przez jaki obowiązuje ograniczenie lub zakaz.

3. Dostęp do informacji zawartych w dokumentacji w systemie IMI mają wyłącznie właściwe organy rodzimego państwa członkowskiego i przyjmującego państwa członkowskiego zgodnie z dyrektywą 95/46/WE. Na wniosek posiadacza europejskiej legitymacji zawodowej właściwe organy informują go o treści dokumentacji w systemie IMI.

4. Informacje zawarte w europejskiej legitymacji zawodowej ograniczają się do informacji niezbędnych do ustalenia prawa jej posiadacza do wykonywania zawodu, w odniesieniu do którego została wydana, a mianowicie imienia posiadacza, jego nazwiska, daty i miejsca urodzenia, zawodu, kwalifikacji, mającego zastosowanie systemu, odpowiednich właściwych organów, numeru legitymacji, elementów zabezpieczających i odniesienia do ważnego dokumentu tożsamości. Informacje dotyczące nabytego przez posiadacza europejskiej legitymacji zawodowej doświadczenia zawodowego lub zastosowanych wobec niego środków wyrównawczych zawarte są w dokumentacji w systemie IMI.

5. Dane osobowe zawarte w dokumentacji w systemie IMI mogą być przetwarzane tak długo, jak długo jest to potrzebne na użytek procedury uznania oraz jako dowód uznania lub przekazania oświadczenia wymaganego na mocy art. 7. Państwa członkowskie zapewniają, aby posiadacz europejskiej legitymacji zawodowej posiadał prawo do nieodpłatnego wystąpienia w dowolnym czasie o poprawienie nieprawidłowych lub niekompletnych danych lub o usunięcie bądź zablokowanie dotyczącej go dokumentacji w systemie IMI. Posiadacza legitymacji informuje się o tym prawie w momencie wydania europejskiej legitymacji zawodowej, a następnie przypomina mu się o tym prawie co dwa lata. Przypomnienie wysyłane jest automatycznie za pośrednictwem systemu IMI, jeśli pierwotny wniosek o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej został przedłożony online.

W przypadku wniosku o usunięcie dokumentacji w systemie IMI związanej z europejską legitymacją zawodową wydaną do celów stałego prowadzenia działalności zawodowej lub tymczasowego i okazjonalnego świadczenia usług na podstawie art. 7 ust. 4 właściwe organy danego rodzimego państwa członkowskiego wydają posiadaczowi kwalifikacji zawodowych dokument poświadczający uznanie jego kwalifikacji zawodowych.

6. W związku z przetwarzaniem danych osobowych zapisanych na europejskiej legitymacji zawodowej i zawartych we wszystkich dokumentacjach w systemie IMI

odpowiednie właściwe organy państw członkowskich uznaje się za administratorów danych w rozumieniu art. 2 lit. d) dyrektywy 95/46/WE. W związku z obowiązkami Komisji określonymi w ust. 1–4 niniejszego artykułu i związanym z nimi przetwarzaniem danych osobowych Komisję uznaje się za administratora danych w rozumieniu art. 2 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (***)

7. Przyjmujące państwa członkowskie, nie naruszając przepisów ust. 3, umożliwiają pracodawcom, klientom, pacjentom, organom publicznym i innym zainteresowanym stronom weryfikację autentyczności i ważności europejskiej legitymacji zawodowej przedstawionej im przez posiadacza legitymacji.

Komisja w drodze aktów wykonawczych określa przepisy dotyczące dostępu do dokumentacji w systemie IMI, oraz środki techniczne i procedury w zakresie weryfikacji, o której mowa w akapicie pierwszym. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 58 ust. 2.

Artykuł 4f

Dostęp częściowy

1. Właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego po indywidualnym rozpatrzeniu każdego wniosku przyznaje dostęp częściowy do działalności zawodowej na terytorium tego państwa wyłącznie wtedy, gdy są spełnione wszystkie następujące warunki:

- a) specjalista jest w pełni uprawniony do wykonywania w rodzimym państwie członkowskim działalności zawodowej, w odniesieniu do której ma mieć przyznany dostęp częściowy w przyjmującym państwie członkowskim;
- b) różnice między daną działalnością zawodową legalnie wykonywaną w rodzimym państwie członkowskim i danym zawodem regulowanym w przyjmującym państwie członkowskim są na tyle znaczne, że zastosowanie środków wyrównawczych oznaczałoby konieczność ukończenia przez wnioskodawcę pełnego programu kształcenia i szkolenia wymaganego w przyjmującym państwie członkowskim do posiadania pełnego dostępu do zawodu regulowanego w przyjmującym państwie członkowskim;
- c) daną działalność zawodową można w sposób obiektywny oddzielić od innych rodzajów działalności objętych danym zawodem regulowanym w przyjmującym państwie członkowskim.

Na użytek lit. c) właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego bierze pod uwagę, czy działalność zawodowa może być wykonywana niezależnie w rodzimym państwie członkowskim.

2. Przyznania dostępu częściowego można odmówić, jeżeli taka odmowa jest uzasadniona nadrzędnymi względami interesu ogólnego, odpowiednio służy zapewnieniu osiągnięcia realizowanego celu i nie wykracza poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia tego celu.

3. Wnioski dotyczące stałego prowadzenia działalności zawodowej w przyjmującym państwie członkowskim są analizowane zgodnie z tytułem III rozdziału I i IV.

4. Wnioski dotyczące tymczasowego i okazjonalnego świadczenie usług w przyjmującym państwie członkowskim odnoszące się rodzajów działalności zawodowej mających wpływ na zdrowie lub bezpieczeństwo publiczne są analizowane zgodnie z tytułem II.

5. Na zasadzie odstępstwa od art. 7 ust. 4 akapit szósty i art. 52 ust. 1 po przyznaniu dostępu częściowego działalność zawodowa jest wykonywana w ramach tytułu zawodowego obowiązującego w rodzimym państwie członkowskim. Przyjmujące państwo członkowskie może wymagać używania tego tytułu zawodowego w językach przyjmującego państwa członkowskiego. Specjaliści mający dostęp częściowy wyraźnie wskazują usługobiorcom zakres swojej działalności zawodowej.

6. Niniejszy artykuł nie ma zastosowania do specjalistów korzystających z automatycznego uznania kwalifikacji zawodowych na mocy tytułu III rozdziału II, III i IIIa.

(*) Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

(**) Dz.U. L 201 z 31.7.2002, s. 37.

(***) Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.”;

6) art. 5 ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) w przypadku przeniesienia się usługodawcy, jeżeli wykonywał zawód w co najmniej jednym państwie członkowskim przez co najmniej jeden rok w okresie dziesięciu lat poprzedzających świadczenie usług, jeżeli dany zawód nie jest regulowany w państwie członkowskim siedziby. Wymóg wykonywania zawodu

przez co najmniej jeden rok nie ma zastosowania, jeżeli zawód lub kształcenie i szkolenie prowadzące do wykonywania danego zawodu są regulowane.”;

7) w art. 7 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. d) i e) otrzymują brzmienie:

„d) w przypadkach, o których mowa w art. 5 ust. 1 lit. b), dowolnego dowodu potwierdzającego wykonywanie przez usługodawcę danej działalności przez co najmniej rok w okresie ostatnich dziesięciu lat,

e) zaświadczenia potwierdzającego brak tymczasowego lub stałego zawieszenia prawa wykonywania danego zawodu lub o niekaralności, jeśli państwo członkowskie wymaga tego od własnych obywateli, przy prowadzeniu działalności w sektorze bezpieczeństwa, w służbie zdrowia i w zawodach związanych z edukacją osób małoletnich, w tym z opieką nad dziećmi i wczesną edukacją,”;

(ii) dodaje się litery w brzmieniu:

„f) w przypadku zawodów mających wpływ na bezpieczeństwo pacjentów, oświadczenia wnioskodawcy o znajomości języka niezbędnej do wykonywania zawodu w przyjmującym państwie członkowskim,

g) w przypadku zawodów obejmujących działalność, o której mowa w art. 16, zgłoszonych przez państwo członkowskie zgodnie z art. 59 ust. 2, zaświadczenia dotyczące charakteru i okresu wykonywania działalności wydanego przez właściwy organ lub instytucję państwa członkowskiego, w którym usługodawca ma siedzibę.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2a. Przedstawienie wymaganego oświadczenia przez usługodawcę zgodnie z ust. 1 uprawnia tego usługodawcę do dostępu do działalności usługowej lub do wykonywania tej działalności na całym terytorium danego państwa członkowskiego. Państwo członkowskie może wystąpić o dodatkowe informacje wymienione w ust. 2 dotyczące kwalifikacji zawodowych usługodawcy, jeśli:

- a) zawód jest regulowany odmiennie w różnych częściach terytorium tego państwa członkowskiego;
- b) takie regulacje mają zastosowanie również do wszystkich obywateli tego państwa członkowskiego;
- c) różnice w tych regulacjach uzasadnione są nadrzędnymi względami interesu ogólnego związanymi ze zdrowiem publicznym lub bezpieczeństwem usługobiorców; oraz
- d) państwo członkowskie nie dysponuje innymi środkami uzyskania takich informacji.”;
- c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W przypadku świadczenia po raz pierwszy usług w ramach zawodów regulowanych mających wpływ na zdrowie lub bezpieczeństwo publiczne, co do których nie obowiązuje automatyczne uznawanie kwalifikacji na podstawie przepisów tytułu III rozdział II, III lub IIIa, właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego może sprawdzić kwalifikacje zawodowe usługodawcy przed rozpoczęciem świadczenia przez niego usług po raz pierwszy. Takie wstępne sprawdzenie możliwe jest jedynie wtedy, gdy jej celem jest zapobieżenie poważnym szkodom dla zdrowia lub bezpieczeństwa usługobiorcy, które mogłyby powstać wskutek braku kwalifikacji zawodowych usługodawcy, i gdy nie wykracza poza zakres niezbędny dla osiągnięcia tego celu.

Najpóźniej w terminie jednego miesiąca od otrzymania oświadczenia wraz z dokumentami uzupełniającymi, o których mowa w ust. 1 i 2, właściwy organ informuje usługodawcę o swojej decyzji:

- a) o odstąpieniu od sprawdzenia jego kwalifikacji zawodowych;
- b) po sprawdzeniu jego kwalifikacji zawodowych:
- (i) wymagającej od usługodawcy przystąpienia do testu umiejętności; lub
- (ii) zezwalającej na świadczenie usług.

W przypadku zaistnienia trudności mogących skutkować opóźnieniem w podjęciu decyzji na podstawie akapitu drugiego właściwy organ powiadamia usługodawcę w tym samym terminie o przyczynie opóźnienia.

Trudności te rozwiązuje się w terminie jednego miesiąca od tego powiadomienia, natomiast decyzję wydaje się w terminie dwóch miesięcy od rozwiązania tych trudności.

Jeżeli pomiędzy kwalifikacjami zawodowymi usługodawcy i wykształceniem wymaganym w przyjmującym państwie członkowskim występują różnice na tyle istotne, że mogą być szkodliwe dla zdrowia lub bezpieczeństwa publicznego i nie jest możliwe ich zrównoważenie doświadczeniem zawodowym usługodawcy lub wiedzą, umiejętnościami i kompetencjami nabytymi poprzez uczenie się przez całe życie, formalnie potwierdzonymi w tym celu przez właściwą instytucję, przyjmujące państwo członkowskie umożliwia temu usługodawcy wykazanie, poprzez poddanie się testowi umiejętności, o którym mowa w akapicie drugim lit. b), że uzyskał on brakującą wiedzę, umiejętności lub kompetencje. Przyjmujące państwo członkowskie podejmuje na tej podstawie decyzję w sprawie zezwolenia na świadczenie usług. W każdym przypadku musi istnieć możliwość świadczenia usługi w terminie jednego miesiąca od podjęcia decyzji zgodnie z akapitem drugim.

Jeżeli właściwy organ nie podejmie działań w terminach określonych w akapitach drugim i trzecim, usługi mogą być świadczone.

W przypadkach gdy kwalifikacje zawodowe zostały sprawdzone zgodnie z niniejszym akapitem, usługi są świadczone przy użyciu tytułu zawodowego używanego w przyjmującym państwie członkowskim.”;

- 8) art. 8 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego w razie uzasadnionych wątpliwości mogą zwrócić się do właściwych organów państwa członkowskiego siedziby o przedstawienie informacji dotyczących spełnienia warunków zgodnego z prawem prowadzenia działalności przez usługodawcę i jego należytego postępowania, jak również braku kar dyscyplinarnych lub sankcji karnych związanych z wykonywaniem przez niego działalności zawodowej. W przypadku gdy właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego podejmą decyzję o sprawdzeniu kwalifikacji zawodowych usługodawcy, mogą zwrócić się do właściwych organów państwa członkowskiego siedziby o informacje dotyczące odbytych przez usługodawcę kursów kształcenia, w stopniu niezbędnym do dokonania oceny istotnych różnic, które mogą być szkodliwe dla zdrowia lub bezpieczeństwa publicznego. Właściwe organy państwa członkowskiego siedziby przekazują te informacje zgodnie z art. 56. W przypadku zawodów nieregulowanych w rodzimym państwie członkowskim również ośrodki wsparcia, o których mowa w art. 57b, mogą przekazywać takie informacje.”;

9) w art. 11 wprowadza się następujące zmiany:

a) w akapicie pierwszym wprowadza się następujące zmiany:

(i) zdanie wprowadzające otrzymuje następujące brzmienie

„Do celów art. 13 i art. 14 ust. 6 kwalifikacje zawodowe są pogrupowane według następujących poziomów:”;

(ii) lit. c) ppkt (ii) otrzymuje brzmienie:

„(ii) kształcenia i szkolenia regulowanego lub, w przypadku zawodów regulowanych, kształcenia zawodowego o specjalnym programie, z kompetencjami wykraczającymi poza kompetencje przewidziane na poziomie b, równoważnego z poziomem kształcenia, o którym mowa w ppkt (i), jeżeli zapewnia ono porównywalny poziom przygotowania zawodowego i przygotowuje do pełnienia porównywalnych obowiązków i funkcji, pod warunkiem że do tego dyplomu dołączone jest zaświadczenie z rodzimego państwa członkowskiego;”;

(iii) lit. d) i e) otrzymują brzmienie:

„d) dyplom poświadczający ukończenie przez jego posiadacza szkolenia na poziomie ponadśrednim, trwającego od trzech do czterech lat lub przez równoważny okres w niepełnym wymiarze, co może być dodatkowo wyrażone odpowiednią liczbą punktów ECTS, w ramach kształcenia uniwersyteckiego lub kształcenia w instytucji szkolnictwa wyższego lub w innej placówce na równorzędnym poziomie, jak również w odpowiednich przypadkach poświadczający ukończenie kształcenia zawodowego wymaganego jako uzupełnienie tego kształcenia ponadśredniego;

e) dyplom poświadczający ukończenie przez jego posiadacza kształcenia na poziomie ponadśrednim, trwającego co najmniej cztery lata lub przez równoważny okres w niepełnym wymiarze, co może być dodatkowo wyrażone odpowiednią liczbą punktów ECTS, w ramach kształcenia uniwersyteckiego lub kształcenia w instytucji szkolnictwa wyższego lub w innej placówce na równorzędnym poziomie, jak również w odpowiednich przypadkach poświadczający ukończenie kształcenia zawodowego wymaganego jako uzupełnienie tego kształcenia ponadśredniego.”;

b) skreśla się akapit drugi;

10) art. 12 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Każdy dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji lub zestaw dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji wydany przez właściwy organ państwa członkowskiego, poświadczający ukończenie kształcenia w Unii, w pełnym lub niepełnym wymiarze, w ramach programów formalnych lub poza nimi, którego poziom został uznany przez to państwo członkowskie za równorzędny i który przyznaje jego posiadaczowi te same prawa w zakresie dostępu do zawodu lub jego wykonywania lub przygotowuje do wykonywania tego zawodu, jest traktowany jako dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji, o których mowa w art. 11, co dotyczy także odpowiedniego poziomu.”;

11) art. 13 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 13

Warunki uznania

1. W przypadku gdy w przyjmującym państwie członkowskim dostęp do zawodu regulowanego lub jego wykonywanie uzależnione są od posiadania określonych kwalifikacji zawodowych, właściwy organ tego państwa członkowskiego zezwala wnioskodawcom na dostęp do tego zawodu i jego wykonywanie na tych samych warunkach, które stosuje się wobec własnych obywateli, jeśli posiadają oni poświadczenie kompetencji lub dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji, o których mowa w art. 11, wymagany przez inne państwo członkowskie do celów dostępu do danego zawodu i jego wykonywania na terytorium tego państwa.

Poświadczenie kompetencji lub dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji wydaje właściwy organ państwa członkowskiego wyznaczony zgodnie z przepisami ustawowymi, wykonawczymi lub administracyjnymi tego państwa członkowskiego.

2. Dostęp do zawodu i umożliwienie jego wykonywania, określone w ust. 1, przyznaje się także wnioskodawcom, którzy wykonywali dany zawód w pełnym wymiarze czasu pracy przez jeden rok lub przez równoważny okres w niepełnym wymiarze czasu pracy w okresie ostatnich dziesięciu lat w innym państwie członkowskim, które nie reguluje tego zawodu, oraz posiadają przynajmniej jedno poświadczenie kompetencji lub dowód posiadania kwalifikacji wydane przez inne państwo członkowskie, które nie reguluje tego zawodu.

Poświadczenie kompetencji i dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji muszą spełniać następujące warunki:

- a) są wydane przez właściwy organ państwa członkowskiego wyznaczony zgodnie z przepisami ustawowymi, wykonawczymi lub administracyjnymi tego państwa członkowskiego;
- b) poświadczają, że ich posiadacz jest przygotowany do wykonywania danego zawodu.

Jednakże nie można wymagać posiadania rocznego doświadczenia zawodowego, o którym mowa w akapicie pierwszym, jeżeli dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji wnioskodawcy poświadcza ukończenie regulowanego kształcenia lub szkolenia.

3. Przyjmujące państwo członkowskie akceptuje poziom potwierdzony na podstawie art. 11 przez rodzime państwo członkowskie, jak również zaświadczenie, w którym rodzime państwo członkowskie zaświadcza, że kształcenie i szkolenie regulowane lub kształcenie zawodowe o specjalnym programie, o których mowa w art. 11 lit. c) ppkt (ii) jest równoważne poziomowi określonym w art. 11 lit. c) ppkt (i).

4. Na zasadzie odstępstwa ust. 1 i 2 niniejszego artykułu i od art. 14 właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego może odmówić dostępu do zawodu i jego wykonywania posiadaczom poświadczenia kompetencji sklasyfikowanego w art. 11 lit. a), jeżeli krajowe kwalifikacje zawodowe wymagane do wykonywania zawodu na terytorium tego państwa sklasyfikowano w art. 11 lit. e).;

12) w art. 14 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przepisy art. 13 nie stanowią przeszkody dla wymagania przez państwo członkowskie od wnioskodawcy odbycia stażu adaptacyjnego trwającego nie dłużej niż trzy lata lub przystąpienia do testu umiejętności, jeżeli:

- a) kształcenie, które wnioskodawca otrzymał, obejmuje materiał istotnie różniący się od tego, którego opanowanie jest podstawą uzyskania dokumentu potwierdzającego posiadanie kwalifikacji w przyjmującym państwie członkowskim;

b) na zawód regulowany w przyjmującym państwie członkowskim składa się przynajmniej jedna regulowana działalność zawodowa, która nie wchodzi w zakres odpowiadającego mu zawodu w rodzimym państwie członkowskim wnioskodawcy, a szkolenie wymagane w przyjmującym państwie członkowskim obejmuje materiał istotnie różniący się od objętego kształceniem, którego ukończenie potwierdza poświadczenie kompetencji lub dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji wnioskodawcy.”;

- b) ust. 2 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli Komisja uzna odstępstwo, o którym mowa w akapicie drugim, za niewłaściwe lub niezgodne z prawem Unii, przyjmuje w terminie trzech miesięcy od otrzymania wszystkich niezbędnych informacji akt wykonawczy w sprawie wezwania państwa członkowskiego do zaniechania wprowadzenia planowanego środka. W przypadku braku odpowiedzi ze strony Komisji we wspomnianym terminie odstępstwo takie może zostać zastosowane.”;

- c) w ust. 3 dodaje się akapity w brzmieniu:

„W drodze odstępstwa od określonej w ust. 2 zasady umożliwienia wnioskodawcy wyboru, przyjmujące państwo członkowskie może przewidzieć staż adaptacyjny albo test umiejętności w przypadku:

- a) posiadacza kwalifikacji zawodowych, o których mowa w art. 11 lit. a), który stara się o uznanie swoich kwalifikacji zawodowych, jeżeli wymagane krajowe kwalifikacje zawodowe są sklasyfikowane na poziomie określonym w art. 11 lit. c); lub
- b) posiadacza kwalifikacji zawodowych, o których mowa w art. 11 lit. b), który stara się o uznanie swoich kwalifikacji zawodowych, jeżeli wymagane krajowe kwalifikacje zawodowe są sklasyfikowane na poziomie określonym w art. 11 lit. d) lub e).

W przypadku posiadacza kwalifikacji zawodowych, o których mowa w art. 11 lit. a), który ubiega się o uznanie swoich kwalifikacji zawodowych, jeżeli wymagane krajowe kwalifikacje zawodowe są sklasyfikowane na poziomie określonym w art. 11 lit. d), przyjmujące państwo członkowskie może nałożyć oba środki – staż adaptacyjny i test umiejętności.”;

d) ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4. Na użytek ust. 1 i 5 »istotnie różniący się materiał« oznacza materiał obejmujący nabytą wiedzę, umiejętności i kompetencje, które mają zasadnicze znaczenie dla wykonywania zawodu i w odniesieniu do którego kształcenie odbyte przez migranta wykazuje istotne różnice pod względem treści w porównaniu z kształceniem wymaganym przez przyjmujące państwo członkowskie.

5. Przepisy ust. 1 stosuje się z należyтым uwzględnieniem zasady proporcjonalności. W szczególności jeżeli przyjmujące państwo członkowskie zamierza wymagać od wnioskodawcy odbycia stażu adaptacyjnego lub przystąpienia do testu umiejętności, musi najpierw upewnić się, czy wiedza, umiejętności i kompetencje nabyte przez wnioskodawcę w trakcie jego doświadczenia zawodowego lub poprzez uczenie się przez całe życie, i oficjalnie poświadczone w tym celu przez właściwą instytucję, w którymkolwiek państwie członkowskim lub państwie trzecim mogą obejmować w całości lub częściowo istotnie różniący się materiał, o którym mowa w ust. 4.”;

e) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„6. Decyzja nakładająca obowiązek odbycia stażu adaptacyjnego lub przystąpienia do testu umiejętności musi być należycie uzasadniona. Wnioskodawcy przedstawia się w szczególności następujące informacje:

a) poziom kwalifikacji zawodowych wymagany w przyjmującym państwie członkowskim i poziom kwalifikacji zawodowych posiadanych przez wnioskodawcę zgodnie z klasyfikacją określoną w art. 11; oraz

b) istotne różnice, o których mowa w ust. 4, oraz powody, dla których tych różnic nie można zrównoważyć wiedzą, umiejętnościami i kompetencjami nabytymi w trakcie doświadczenia zawodowego i poprzez uczenie się przez całe życie, oficjalnie poświadczonymi w tym celu przez właściwą instytucję.

7. Państwa członkowskie zapewniają wnioskodawcy możliwość przystąpienia do testu umiejętności, o którym mowa w ust. 1, nie później niż sześć miesięcy po przyjęciu pierwotnej decyzji o nałożeniu na wnioskodawcę obowiązku przystąpienia do testu umiejętności.”;

13) skreśla się art. 15;

14) art. 20 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 20

Dostosowanie wykazów działalności zawartych w załączniku IV

Zgodnie z art. 57c Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych dotyczących dostosowania wykazów działalności zawartych w załączniku IV, które podlegają systemowi uznawania doświadczenia zawodowego zgodnie z art. 16, w celu aktualizacji lub wyjaśnienia rodzajów działalności wymienionych w załączniku IV, w szczególności aby doprecyzować ich zakres oraz odpowiednio uwzględnić najnowsze zmiany w obszarze nazewnictwa stosowanego w ramach danego rodzaju działalności, o ile nie spowoduje to zawężenia zakresu rodzajów działalności związanych z poszczególnymi kategoriami i o ile nie będzie miało miejsca przenoszenie rodzajów działalności między istniejącymi wykazami I, II i III w załączniku IV.”;

15) w art. 21 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W odniesieniu do prowadzenia aptek, które nie podlegają jakimkolwiek ograniczeniom terytorialnym, państwo członkowskie może w drodze odstępstwa postanowić o nieuznawaniu dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji, o których mowa w pkt 5.6.2 załącznika V, za uprawniające do otwierania nowych, ogólnodostępnych aptek. Do celów niniejszego ustępu za nowe uważane są także apteki działające krócej niż trzy lata.

Odstępstwa tego nie można zastosować do farmaceutów, których kwalifikacje zostały już uznane przez właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego do innych celów i którzy faktycznie i zgodnie z prawem prowadzili działalność zawodową farmaceuty przez co najmniej trzy kolejne lata w tym państwie członkowskim.”;

b) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Każde państwo członkowskie uzależnia dostęp do zawodów lekarza, pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną, lekarza dentystry, lekarza weterynarii, położnej i farmaceuty, oraz wykonywanie tych zawodów, od posiadania dokumentu potwierdzającego posiadanie kwalifikacji, o którym mowa, odpowiednio, w załączniku V pkt 5.1.1, 5.1.2, 5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2 i 5.6.2, poświadczającego, że dana osoba uzyskała w trakcie kształcenia odpowiednio wiedzę, umiejętności i kompetencje, o których mowa w art. 24 ust. 3, art. 31 ust. 6, art. 31 ust. 7, art. 34 ust. 3, art. 38 ust. 3, art. 40 ust. 3 oraz art. 44 ust. 3.

Aby uwzględnić ogólnie uznany postęp naukowy i techniczny, Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 57c w celu aktualizacji wiedzy i umiejętności, o których mowa w art. 24 ust. 3, art. 31 ust. 6, art. 34 ust. 3, art. 38 ust. 3, art. 40 ust. 3, art. 44 ust. 3 i art. 46 ust. 4, z myślą o odzwierciedleniu ewolucji prawa Unii mającego bezpośredni wpływ na danych specjalistów.

Takie aktualizacje nie mogą w żadnym państwie członkowskim wymagać zmiany istniejących podstawowych zasad ustawodawczych dotyczących struktury zawodów w odniesieniu do kształcenia osób fizycznych i warunków ich dostępu do zawodu. Przy dokonywaniu takich aktualizacji należy uwzględnić odpowiedzialność państw członkowskich za organizację systemów edukacyjnych, zgodnie z art. 165 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).”;

c) skreśla się ust. 7;

16) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 21a

Procedura powiadamiania

1. Każde państwo członkowskie powiadamia Komisję o wszelkich przyjmowanych przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych dotyczących wydawania dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji w zawodach objętych przepisami niniejszego rozdziału.

W przypadku dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji, o których mowa w sekcji 8, powiadomienie zgodnie z akapitem pierwszym skierowane jest także do pozostałych państw członkowskich.

2. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 1, obejmuje informacje na temat czasu trwania i treści programów kształcenia.

3. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 1, przekazuje się za pośrednictwem systemu IMI.

4. Aby należycie uwzględnić zmiany ustawodawcze i administracyjne w państwach członkowskich – i pod warunkiem że przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne będące przedmiotem powiadomienia, o którym

mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, spełniają warunki określone w niniejszym rozdziale – Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 57c w celu zmiany załącznika V pkt 5.1.1–5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2, 5.6.2 i 5.7.1 poprzez aktualizację tytułów przyjętych przez państwa członkowskie w odniesieniu do dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji oraz – w stosownych przypadkach – instytucji wydającej dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji, zaświadczenia, które mu towarzyszy, oraz odpowiedniego tytułu zawodowego.

5. Jeżeli przepisy ustawodawcze, regulacyjne i administracyjne będące przedmiotem powiadomienia zgodnie z ust. 1 nie spełniają warunków określonych w niniejszym rozdziale, Komisja przyjmuje akt wykonawczy w celu odrzucenia proponowanej zmiany w załączniku V pkt 5.1.1–5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2, 5.6.2 lub 5.7.1.”;

17) w art. 22 wprowadza się następujące zmiany:

a) w akapicie pierwszym lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) państwa członkowskie – zgodnie z procedurami właściwymi dla każdego państwa członkowskiego – poprzez wspieranie ustawicznego rozwoju zawodowego zapewniają, aby specjaliści, których kwalifikacje zawodowe objęte są rozdziałem III niniejszego tytułu, mogli aktualizować swoją wiedzę, umiejętności i kompetencje, aby prowadzić bezpieczną i skuteczną praktykę oraz być na bieżąco ze zmianami w dziedzinie, w której się specjalizują.”;

b) dodaje się akapit w brzmieniu:

„Państwa członkowskie przekazują Komisji informacje o środkach podjętych na podstawie akapitu pierwszego lit. b) do dnia 18 stycznia 2016 r.”;

18) art. 24 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Kształcenie medyczne na podstawowym poziomie obejmuje co najmniej pięcioletni okres studiów, co można dodatkowo wyrazić przy pomocy równoważnych punktów ECTS; okres ten obejmuje co najmniej 5 500 godzin kształcenia teoretycznego i praktycznego prowadzonego na uniwersytecie lub pod jego nadzorem.

W przypadku specjalistów, którzy podjęli kształcenie przed dniem 1 stycznia 1972 r., kurs kształcenia, o którym mowa w akapicie pierwszym, może obejmować sześciomiesięczne kształcenie praktyczne odbywane w pełnym wymiarze godzin na poziomie uniwersyteckim pod nadzorem właściwych organów.”;

19) w art. 25 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Warunkiem podjęcia specjalistycznego kształcenia medycznego jest potwierdzone ukończenie programu kształcenia medycznego na podstawowym poziomie, o którym mowa w art. 24 ust. 2, w trakcie którego dana osoba uzyskała właściwą wiedzę w zakresie medycyny podstawowej.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3a. Państwa członkowskie mogą określić w swoim ustawodawstwie krajowym częściowe zwolnienia z części kursów prowadzonych w ramach programu specjalistycznego kształcenia medycznego wymienionego w załączniku V pkt 5.1.3, stosując te zwolnienia na zasadzie indywidualnych przypadków, pod warunkiem że ta część kształcenia odbyła się już w trakcie innego programu kształcenia specjalistycznego wymienionego w załączniku V pkt 5.1.3, a dana osoba uzyskała już kwalifikacje zawodowe w tym zakresie w jednym z państw członkowskich. Państwa członkowskie zapewniają, aby przyznane zwolnienie nie przekraczało połowy minimalnego czasu trwania danego programu specjalistycznego kształcenia medycznego.

Każde państwo członkowskie powiadamia Komisję i inne państwa członkowskie o swoim odpowiednim ustawodawstwie krajowym dotyczącym takich częściowych zwolnień.”;

c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 57c aktów delegowanych dotyczących dostosowania minimalnych okresów kształcenia, o których mowa w załączniku V pkt 5.1.3, do postępu naukowego i technicznego.”;

20) w art. 26 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W celu należytego uwzględnienia zmian w ustawodawstwie krajowym i aktualizacji niniejszej dyrektywy Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 57c aktów delegowanych dotyczących poszerzenia wykazu w załączniku V pkt 5.1.3 o nowe specjalności medyczne występujące w co najmniej dwóch piątych państwach członkowskich.”;

21) w art. 27 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2a. Państwa członkowskie uznają kwalifikacje lekarzy specjalistów nabyte we Włoszech i wymienione w załączniku V pkt 5.1.2 i 5.1.3 w przypadku lekarzy, którzy rozpoczęli kształcenie specjalistyczne po dniu 31 grudnia 1983 r. i przed dniem 1 stycznia 1991 r., mimo że kształcenie to nie spełnia wszystkich wymogów określonych w art. 25, jeżeli do dokumentów dołączone jest zaświadczenie wydane przez właściwy włoski organ stwierdzające, że dany lekarz faktycznie i zgodnie z prawem wykonywał we Włoszech działalność lekarza danej specjalizacji przez co najmniej siedem kolejnych lat w okresie dziesięciu lat poprzedzających wydanie tego zaświadczenia.”;

22) art. 28 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Warunkiem podjęcia kształcenia specjalistycznego w zakresie ogólnej praktyki medycznej jest potwierdzone ukończenie programu kształcenia medycznego na podstawowym poziomie, o którym mowa w art. 24 ust. 2, w trakcie którego dana osoba uzyskała właściwą wiedzę w zakresie medycyny podstawowej.”;

23) w art. 31 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Warunkiem podjęcia kształcenia pielęgniarek odpowiedzialnych za opiekę ogólną jest:

a) ukończenie kształcenia ogólnego trwającego 12 lat, potwierdzonego dyplomem, świadectwem lub innym dokumentem wydanym przez właściwe organy lub instytucje państwa członkowskiego lub świadectwem potwierdzającym zdanie egzaminu na równorzędnym poziomie, dającego dostęp do uniwersytetów lub instytucji szkolnictwa wyższego o statusie uznanym za równorzędny; albo

b) ukończenie kształcenia ogólnego trwającego co najmniej 10 lat, potwierdzonego dyplomem, świadectwem lub innym dokumentem wydanym przez właściwe organy lub instytucje państwa członkowskiego lub świadectwem potwierdzającym zdanie egzaminu na równorzędym poziomie, dającego dostęp do zawodowej szkoły pielęgniarstwa lub programu kształcenia zawodowego pielęgniarstwa.”;

b) w ust. 2 akapity drugi i trzeci otrzymują brzmienie:

„Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 57c aktów delegowanych dotyczących zmian wykazu określonego w załączniku V pkt 5.2.1, w celu dostosowania go do postępu naukowego i technicznego.

Zmiany, o których mowa w akapicie drugim, nie mogą w żadnym państwie członkowskim wymagać zmiany istniejących podstawowych zasad ustawodawczych dotyczących struktury zawodów w odniesieniu do kształcenia osób fizycznych i warunków ich dostępu do zawodu. Przy wprowadzaniu takich zmian należy uwzględnić odpowiedzialność państw członkowskich za organizację systemów edukacyjnych, zgodnie z art. 165 ust. 1 TFUE.”;

c) ust. 3 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Kształcenie pielęgniarstwa odpowiedzialnych za opiekę ogólną obejmuje co najmniej trzy lata studiów, co można dodatkowo wyrazić przy pomocy równoważnych punktów ECTS, na które składa się co najmniej 4 600 godzin kształcenia teoretycznego i klinicznego, przy czym kształcenie teoretyczne obejmuje co najmniej jedną trzecią, a kształcenie kliniczne co najmniej połowę minimalnego okresu kształcenia. Państwa członkowskie mogą przyznać częściowe zwolnienie osobom, które odbyły część kształcenia na kursach o co najmniej równorzędym poziomie.”;

d) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Kształcenie teoretyczne stanowi tę część kształcenia pielęgniarstwa, w trakcie której kandydaci nabywają

wiedzę zawodową, umiejętności i kompetencje wymagane na mocy ust. 6 i 7. Kształcenie musi być prowadzone przez wykładowców pielęgniarstwa i inne wykwalifikowane osoby na uniwersytetach, w instytucjach szkolnictwa wyższego o statusie uznanym za równorzędny, w zawodowych szkołach pielęgniarstwa lub w ramach programów kształcenia zawodowego pielęgniarstwa.”;

e) ust. 5 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„5. Kształcenie kliniczne stanowi tę część kształcenia pielęgniarstwa, w trakcie której kandydat – jako członek zespołu i w bezpośrednim kontakcie ze zdrowymi lub chorymi osobami lub społecznościami osób zdrowych lub chorych – uczy się, jak w oparciu o nabytą wiedzę, umiejętności i kompetencje organizować wymaganą kompleksową opiekę pielęgniarstwa, sprawować taką opiekę i dokonywać jej oceny. Kandydat uczy się nie tylko pracy zespołowej, ale także umiejętności kierowania zespołem i organizowania ogólnej opieki pielęgniarstwa, w tym prowadzenia edukacji zdrowotnej na rzecz osób i małych grup w placówkach opieki zdrowotnej lub w danej społeczności.”;

f) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Kształcenie pielęgniarstwa odpowiedzialnych za opiekę ogólną gwarantuje, iż osoba, która je odbyła uzyskała następującą wiedzę i umiejętności:

a) kompleksową wiedzę w zakresie nauk, na których opiera się pielęgniarstwo ogólne, łącznie z wystarczającym zrozumieniem budowy, funkcji fizjologicznych i zachowania osób zdrowych i chorych oraz zależności między stanem zdrowia a fizycznym i społecznym środowiskiem człowieka;

b) wiedzę o charakterze i etyce zawodu oraz ogólnych zasadach opieki zdrowotnej i pielęgniarstwa;

c) odpowiednie doświadczenie kliniczne; doświadczenie to, dobrane ze względu na jego wartości szkoleniowe, powinno zostać nabyte pod nadzorem wykwalifikowanego personelu pielęgniarstwa w miejscu, w którym dzięki odpowiedniej liczbie wykwalifikowanego personelu i wyposażeniu istnieją odpowiednie warunki do świadczenia opieki pielęgniarstwa;

- d) zdolność do uczestnictwa w praktycznym szkoleniu personelu służby zdrowia oraz doświadczenie w pracy z tym personelem;
- e) doświadczenie we współpracy z przedstawicielami innych zawodów związanych ze służbą zdrowia.”;
- g) dodaje się ustęp w brzmieniu:
- „7. Kwalifikacje pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną potwierdzają, że dana osoba – niezależnie od tego, czy kształcenie odbywało się na uniwersytetach, w instytucjach szkolnictwa wyższego o statusie uznanym za równorzędny, w zawodowych szkołach pielęgniarstwa, lub w ramach programu kształcenia zawodowego pielęgniarstwa – posiada co najmniej następujące kompetencje:
- a) samodzielne postawienie diagnozy odnośnie do wymaganej opieki pielęgniarstwa na podstawie aktualnej wiedzy teoretycznej i klinicznej oraz planowanie, organizowanie i sprawowanie opieki pielęgniarstwa w procesie leczenia pacjentów na podstawie wiedzy i umiejętności nabytych zgodnie z ust. 6 lit. a), b) i c) w celu doskonalenia w wykonywaniu zawodu;
- b) efektywna współpraca z innymi podmiotami z sektora zdrowia, w tym uczestnictwo w szkoleniach praktycznych personelu służby zdrowia na podstawie wiedzy i umiejętności zdobytych zgodnie z ust. 6 lit. d) i e);
- c) wspomaganie osób, rodzin i grup w prowadzeniu zdrowego trybu życia i dbaniu o własne zdrowie na podstawie wiedzy i umiejętności nabytych zgodnie z ust. 6 lit. a) i b);
- d) samodzielne podejmowanie interwencji ratujących życie oraz podejmowanie działań w przypadku kryzysów i katastrof;
- e) niezależne udzielanie porad, instruowanie i wspieranie osób wymagających opieki i ich bliskich;
- f) samodzielne zapewnianie dobrej jakości opieki pielęgniarstwa i jej ocena;
- g) porozumiewanie się w sposób zrozumiały na temat kwestii zawodowych oraz współpraca z przedstawicielami innych zawodów z sektora zdrowia;
- h) dokonywanie analizy jakości opieki z myślą o doskonaleniu się w wykonywaniu zawodu pielęgniarstwa odpowiedzialnej za opiekę ogólną.”;
- 24) w art. 33 wprowadza się następujące zmiany:
- a) skreśla się ust. 2;
- b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
- „3. Państwa członkowskie uznają dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji pielęgniarki, które:
- a) zostały wydane w Polsce pielęgniarkom, które przed dniem 1 maja 2004 r. ukończyły kształcenie niespełniające minimalnych wymogów w zakresie kształcenia określonych w art. 31; oraz
- b) są potwierdzone dyplomem licencyjnym uzyskanym na podstawie specjalnego programu kształcenia określonego w:
- (i) art. 11 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy o zawodach pielęgniarki i położnej oraz niektórych innych ustaw (Dziennik Ustaw z 2004 r. Nr 92, poz. 885 i z 2007 r. Nr 176, poz. 1237) i w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 11 maja 2004 r. w sprawie szczegółowych warunków prowadzenia studiów zawodowych na kierunku pielęgniarstwo lub położnictwo przeznaczonych dla pielęgniarstwa i położnych posiadających świadectwo dojrzałości i będących absolwentkami liceów medycznych oraz medycznych szkół zawodowych kształcących w zawodzie pielęgniarki i położnej (Dziennik Ustaw z 2004 r. Nr 110, poz. 1170 i z 2010 r. Nr 65, poz. 420); albo
- (ii) art. 52 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarki i położnej (Dziennik Ustaw z 2011 r. Nr 174, poz. 1039) i w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 14 czerwca 2012 r. w sprawie szczegółowych warunków prowadzenia studiów dla pielęgniarstwa i położnych, które posiadają świadectwo dojrzałości i ukończyły liceum medyczne lub szkołę policealną albo szkołę pomaturalną, kształcącą w zawodzie pielęgniarki i położnej (Dziennik Ustaw z 2012 r., poz. 770),

w celu potwierdzenia, że dana pielęgniarka posiada wiedzę i umiejętności porównywalne z tymi, jakie mają pielęgniarki posiadające kwalifikacje, które w przypadku Polski określono w załączniku V pkt 5.2.2.”;

25) art. 33a otrzymuje brzmienie:

„W odniesieniu do rumuńskich kwalifikacji pielęgniarek odpowiedzialnych za opiekę ogólną zastosowanie mają jedynie następujące przepisy dotyczące praw nabytych:

W przypadku obywateli państw członkowskich, którzy ukończyli kształcenie pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną w Rumunii, a program kształcenia nie spełniał minimalnych wymogów w zakresie kształcenia określonych w art. 31, państwa członkowskie uznają za wystarczający dowód poniższe dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną, pod warunkiem że dokumentowi takiemu towarzyszy zaświadczenie poświadczające, że ci obywatele państwa członkowskiego faktycznie i zgodnie z prawem wykonywali zawód pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną w Rumunii, w tym ponosili pełną odpowiedzialność za planowanie, organizację i sprawowanie opieki pielęgniarskiej nad pacjentami, przez co najmniej trzy kolejne lata w okresie pięciu lat poprzedzających wydanie tego zaświadczenia:

- a) Certificat de competențe profesionale de asistent medical generalist uzyskany w wyniku kształcenia ponadśredniego w școală postliceală, poświadczający kształcenie rozpoczęte przed dniem 1 stycznia 2007 r.;
- b) Diplomă de absolvire de asistent medical generalist uzyskany w wyniku krótkiego cyklu studiów wyższych, poświadczający kształcenie rozpoczęte przed dniem 1 października 2003 r.;
- c) Diplomă de licență de asistent medical generalist uzyskany w wyniku długiego cyklu studiów wyższych, poświadczający kształcenie rozpoczęte przed dniem 1 października 2003 r.”;

26) art. 34 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Podstawowe kształcenie lekarsko-dentystyczne obejmuje łącznie co najmniej pięć lat studiów, co można dodatkowo wyrazić przy pomocy równoważnych punktów ECTS, na które składa się co najmniej 5 000 godzin zajęć teoretycznych i praktycznych prowadzonych w pełnym wymiarze godzin, obejmujących co najmniej program określony w załączniku V pkt 5.3.1, odbywanych na uniwersytecie lub w instytucji szkolnictwa wyższego prowadzącej kształcenie na poziomie uznanym za równorzędny lub pod nadzorem uniwersytetu.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 57c aktów delegowanych dotyczących zmiany wykazu określonego w załączniku V pkt 5.3.1 w celu dostosowania go do postępu naukowego i technicznego.

Zmiany, o których mowa w akapicie drugim, nie mogą w żadnym państwie członkowskim wymagać zmiany istniejących podstawowych zasad ustawodawczych dotyczących struktury zawodów w odniesieniu do kształcenia osób fizycznych i warunków ich dostępu do zawodu. Przy wprowadzaniu takich zmian należy uwzględnić odpowiedzialność państw członkowskich za organizację systemów edukacyjnych, zgodnie z art. 165 ust. 1 TFUE.”;

27) w art. 35 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Warunkiem podjęcia specjalistycznego kształcenia lekarsko-dentystycznego jest potwierdzone ukończenie podstawowego kształcenia lekarsko-dentystycznego, o którym mowa w art. 34, lub posiadanie dokumentów, o których mowa w art. 23 i 37.”;

b) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Specjalistyczne kursy lekarsko-dentystyczne w pełnym wymiarze godzin trwają co najmniej trzy lata i są prowadzone pod nadzorem właściwych organów lub instytucji. Obejmują one osobisty udział lekarza dentysty odbywającego specjalistyczne kształcenie w działalności i wypełnianiu obowiązków danej placówki zdrowotnej.”;

(ii) uchyla się akapit trzeci;

c) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„4. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 57c aktów delegowanych dotyczących dostosowania minimalnego okresu kształcenia, o którym mowa w ust. 2, do postępu naukowego i technicznego.

5. W celu należytego uwzględnienia zmian w ustawodawstwie krajowym i aktualizacji niniejszej dyrektywy Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 57c aktów delegowanych dotyczących poszerzenia wykazu w załączniku V pkt 5.3.3 o nowe specjalności stomatologiczne istniejące w co najmniej dwóch piątych państw członkowskich”;

28) w art. 37 dodaje się ustępy w brzmieniu:

„3. Jeżeli chodzi o dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji lekarzy dentyków, państwa członkowskie uznają takie dokumenty zgodnie z art. 21, gdy wnioskodawcy rozpoczęli swoje kształcenie najpóźniej w dniu 18 stycznia 2016 r.

4. Każde państwo członkowskie uznaje dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji lekarza wydane w Hiszpanii osobom, które rozpoczęły uniwersyteckie kształcenie medyczne między dniem 1 stycznia 1986 r. i dniem 31 grudnia 1997 r., jeżeli dokumentom tym towarzyszy zaświadczenie wydane przez właściwe organy hiszpańskie.

Zaświadczenie to musi potwierdzać spełnienie następujących warunków:

a) dana osoba ukończyła co najmniej trzy lata studiów uznawanych przez właściwe organy hiszpańskie za równoważne kształceniu, o którym mowa w art. 34;

b) dana osoba faktycznie wykonywała w Hiszpanii zgodnie z prawem i jako swoje główne zajęcie zadania, o których mowa w art. 36, przez co najmniej trzy kolejne lata w okresie pięciu lat poprzedzających wydanie zaświadczenia;

c) dana osoba jest upoważniona do wykonywania lub faktycznie, zgodnie z prawem i jako swoje główne

zajęcie wykonuje zadania, o których mowa w art. 36, na tych samych warunkach co posiadacze dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji, wymienionych dla Hiszpanii w załączniku V pkt 5.3.2.”;

29) w art. 38 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kształcenie lekarzy weterynarii obejmuje co najmniej pięcioletni okres studiów teoretycznych i praktycznych prowadzonych w pełnym wymiarze godzin, co można dodatkowo wyrazić przy pomocy równoważnych punktów ECTS, w trakcie których realizowany jest co najmniej program określony w załączniku V pkt 5.4.1, odbywanych na uniwersytecie lub w instytucji szkolnictwa wyższego prowadzącej kształcenie na poziomie uznanym za równorzędny lub pod nadzorem uniwersytetu.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 57c aktów delegowanych dotyczących zmiany wykazu zamieszczonego w załączniku V pkt 5.4.1, w celu dostosowania go do postępu naukowego i technicznego.

Zmiany, o których mowa w akapicie drugim, nie mogą w żadnym państwie członkowskim wymagać zmiany istniejących podstawowych zasad ustawodawczych dotyczących struktury zawodów w odniesieniu do kształcenia osób fizycznych i warunków ich dostępu do zawodu. Przy wprowadzaniu takich zmian należy uwzględnić odpowiedzialność państw członkowskich za organizację systemów edukacyjnych, zgodnie z art. 165 ust. 1 TFUE.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Odbycie przez daną osobę kształcenia weterynaryjnego gwarantuje, że uzyskała ona następującą wiedzę i umiejętności:

a) odpowiednią wiedzę w zakresie nauk, na których opiera się działalność lekarza weterynarii, oraz wiedzę na temat prawa Unii dotyczącego tej działalności;

- b) odpowiednią wiedzę na temat budowy, funkcjonowania, zachowania i potrzeb fizjologicznych zwierząt, a także umiejętności i kompetencje potrzebne do ich chowu i hodowli, żywienia, zapewnienia dobrostanu, rozmnażania i higieny ogólnej;
- c) umiejętności i kompetencje kliniczne, epidemiologiczne i analityczne wymagane w celu zapobiegania chorobom zwierząt, ich diagnozowania i leczenia – co obejmuje znieczulenie, aseptyczne operacje chirurgiczne i eutanazję – w odniesieniu do pojedynczych zwierząt jak i do stad, w tym szczegółową wiedzę na temat chorób, które mogą być przenieszone na człowieka;
- d) odpowiednią wiedzę, umiejętności i kompetencje w zakresie prewencji weterynaryjnej, w tym kompetencje związane z zapytaniem i certyfikacją;
- e) odpowiednią znajomość higieny i procesów technologicznych stosowanych przy produkcji, wytwarzaniu oraz wprowadzaniu na rynek pasz dla zwierząt lub produktów spożywczych pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi, w tym umiejętności i kompetencje niezbędne do zrozumienia i wyjaśniania dobrych praktyk w tym zakresie;
- f) wiedzę, umiejętności i kompetencje wymagane do odpowiedzialnego i rozsądnego wykorzystywania weterynaryjnych produktów leczniczych w celu leczenia zwierząt, a także w celu zagwarantowania bezpieczeństwa łańcucha żywnościowego i ochrony środowiska.”;

30) w art. 40 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w ust. 1 akapity trzeci i czwarty otrzymują brzmienie:

„Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 57c aktów delegowanych dotyczących zmiany wykazu zamieszczonego w załączniku V pkt 5.5.1, w celu dostosowania go do postępu naukowego i technicznego.

Zmiany, o których mowa w akapicie trzecim, nie mogą w żadnym państwie członkowskim wymagać zmiany istniejących podstawowych zasad ustawodawczych dotyczących struktury zawodów w odniesieniu do kształcenia osób fizycznych i warunków ich dostępu do zawodu. Przy wprowadzaniu takich zmian należy

uwzględniać odpowiedzialność państw członkowskich za organizację systemów edukacyjnych, zgodnie z art. 165 ust. 1 TFUE.”;

- b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Podjęcie kształcenia w zakresie położnictwa uzależnione jest od spełnienia jednego z następujących warunków:

- a) w przypadku ścieżki I – ukończenie co najmniej 12 lat kształcenia ogólnego lub posiadanie świadectwa potwierdzającego zdanie egzaminu na równoważnym poziomie uprawniającego do rozpoczęcia nauki w szkole dla położnych;
- b) w przypadku ścieżki II – posiadanie dokumentu potwierdzającego posiadanie kwalifikacji pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną, o którym mowa w załączniku V pkt 5.2.2.”;

- c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Odbycie przez daną osobę kształcenia położniczego gwarantuje, że uzyskała ona następującą wiedzę i umiejętności:

- a) szczegółową wiedzę w zakresie nauk, na których opiera się działalność położnych, szczególnie położnictwa, opieki położniczej i ginekologii;
- b) odpowiednią znajomość etyki zawodowej i prawa mającego zastosowanie do wykonywania tego zawodu;
- c) odpowiednią ogólną wiedzę medyczną (funkcje biologiczne, anatomia i fizjologia) oraz farmakologiczną w dziedzinie położnictwa i neonatologii, jak również wiedzę o związku zachodzącym pomiędzy stanem zdrowia a fizycznym i społecznym środowiskiem człowieka, a także o jego zachowaniu;
- d) odpowiednie doświadczenie kliniczne zdobyte w zatwierdzonych instytucjach, pozwalające położnej, w sposób niezależny i na własną odpowiedzialność, w niezbędnym zakresie i z wyłączeniem sytuacji patologicznych, zapewnić opiekę przedporodową, poprowadzić poród i podejmować działania w jego następstwie w zatwierdzonych instytucjach, nadzorować poród i narodziny, prowadzić opiekę postnatalną i wykonać reanimację noworodka w oczekiwaniu na lekarza;

e) odpowiednią znajomość procesu kształcenia personelu służby zdrowia i doświadczenie we współpracy z takim personelem.”;

lub ukończone kształcenie pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną poświadczone dokumentem potwierdzającym kwalifikację, o którym mowa w załączniku V pkt 5.2.2, przed rozpoczęciem kształcenia w zakresie położnictwa w ramach ścieżki II.”;

31) art. 41 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji położnej, o którym mowa w załączniku V pkt 5.5.2, podlega automatycznemu uznaniu zgodnie z art. 21, o ile potwierdza spełnienie jednego z następujących warunków:

- a) ukończenie kształcenia w zakresie położnictwa prowadzonego w pełnym wymiarze godzin przez co najmniej trzy lata, co można dodatkowo wyrazić przy pomocy równoważnych punktów ECTS, obejmującego co najmniej 4 600 godzin kształcenia teoretycznego i praktycznego, z czego przynajmniej jedną trzecią stanowi praktyka kliniczna;
- b) ukończenie kształcenia w zakresie położnictwa prowadzonego w pełnym wymiarze godzin przez co najmniej dwa lata, co można dodatkowo wyrazić przy pomocy równoważnych punktów ECTS, obejmującego co najmniej 3 600 godzin, pod warunkiem posiadania dokumentu potwierdzającego posiadanie kwalifikacji pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną, o którym mowa w załączniku V pkt 5.2.2;
- c) ukończenie kształcenia w zakresie położnictwa prowadzonego w pełnym wymiarze godzin przez co najmniej 18 miesięcy, co można dodatkowo wyrazić przy pomocy równoważnych punktów ECTS, obejmującego co najmniej 3 000 godzin, pod warunkiem posiadania dokumentu potwierdzającego posiadanie kwalifikacji pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną, o którym mowa w załączniku V pkt 5.2.2, po którym nastąpiła roczna praktyka zawodowa potwierdzona zaświadczeniem wydanym zgodnie z ust. 2.”;

32) w art. 43 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. W odniesieniu do dokumentu potwierdzającego posiadanie kwalifikacji położnej państwa członkowskie automatycznie uznają te kwalifikacje, jeżeli wnioskodawca rozpoczął kształcenie przed dniem 18 stycznia 2016 r., a wymogi związane z dopuszczeniem do takiego kształcenia obejmowały 10 lat kształcenia ogólnego lub równorzędny poziom w przypadku ścieżki I,

b) skreśla się ust. 3;

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Państwa członkowskie uznają dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji położnych, które:

- a) zostały wydane w Polsce położnym, które przed dniem 1 maja 2004 r. ukończyły kształcenie niespełniające minimalnych wymogów w zakresie kształcenia określonych w art. 40; oraz
- b) są potwierdzone dyplomem licencyjnym uzyskanym na podstawie specjalnego programu kształcenia określonego w:

(i) art. 11 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy o zawodach pielęgniarki i położnej oraz niektórych innych ustaw (Dziennik Ustaw z 2004 r. Nr 92, poz. 885 i z 2007 r. Nr 176, poz. 1237 i w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 11 maja 2004 r. w sprawie szczegółowych warunków prowadzenia studiów zawodowych na kierunku pielęgniarstwo lub położnictwo przeznaczonych dla pielęgniarek i położnych posiadających świadectwo dojrzałości i będących absolwentkami liceów medycznych oraz medycznych szkół zawodowych kształcących w zawodzie pielęgniarki i położnej (Dziennik Ustaw z 2004 r. Nr 110, poz. 1170 i z 2010 r. Nr 65, poz. 420); albo

(ii) art. 53 ust. 3 point 3 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarki i położnej (Dziennik Ustaw z 2011 r. Nr 174, poz. 1039) i w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 14 czerwca 2012 r. w sprawie szczegółowych warunków prowadzenia studiów dla pielęgniarek i położnych, które posiadają świadectwo dojrzałości i ukończyły liceum medyczne lub szkołę policealną albo szkołę pomaturalną, kształcąca w zawodzie pielęgniarki i położnej (Dziennik Ustaw z 2012 r., poz. 770),

w celu potwierdzenia, że dana położna posiada wiedzę i umiejętności porównywalne z tymi, jakie mają położne posiadające kwalifikacje, które w przypadku Polski określono w załączniku V pkt 5.5.2.”;

33) art. 44 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji farmaceuty potwierdza odbycie kształcenia trwającego co najmniej pięć lat, co można dodatkowo wyrazić przy pomocy równoważnych punktów ECTS, i obejmującego przynajmniej:

- a) cztery lata kształcenia teoretycznego i praktycznego w pełnym wymiarze godzin na uniwersytecie, w instytucji szkolnictwa wyższego o statusie uznanym za równorzędny lub pod nadzorem uniwersytetu;
- b) na koniec lub w trakcie kształcenia teoretycznego i praktycznego, sześciomiesięczną praktykę w ogólnodostępnej aptece lub w szpitalu, pod nadzorem oddziału farmaceutycznego tego szpitala.

Cykl kształcenia, o którym mowa w niniejszym ustępie, obejmuje co najmniej program określony w załączniku V pkt 5.6.1. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 57c aktów delegowanych dotyczących zmiany wykazu zamieszczonego w załączniku V pkt 5.6.1, w celu dostosowania go do postępu naukowego i technicznego, w tym zmian w praktyce farmakologicznej.

Zmiany, o których mowa w akapicie drugim, nie mogą w żadnym państwie członkowskim wymagać zmiany istniejących podstawowych zasad ustawodawczych dotyczących struktury zawodów w odniesieniu do kształcenia osób fizycznych i warunków ich dostępu do zawodu. Przy wprowadzaniu takich zmian należy uwzględnić odpowiedzialność państw członkowskich za organizację systemów edukacyjnych, zgodnie z art. 165 ust. 1 TFUE.”;

34) art. 45 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie gwarantują osobom posiadającym dokument potwierdzający posiadanie wykształcenia z zakresu farmacji na poziomie uniwersyteckim lub poziomie uznanym za równorzędny, spełniający

warunki określone w art. 44, możliwość podejmowania i wykonywania – w stosownych przypadkach pod warunkiem posiadania dodatkowego stażu zawodowego – co najmniej następujących czynności:

- a) sporządzanie formy farmaceutycznej produktów leczniczych;
- b) wytwarzanie i testowanie produktów leczniczych;
- c) testowanie produktów leczniczych w laboratorium przeznaczonym do tego celu;
- d) składowanie, przechowywanie i dystrybucja produktów leczniczych w obrocie hurtowym;
- e) dostarczanie, sporządzanie, testowanie, składowanie, dystrybucja i wydawanie bezpiecznych i skutecznych produktów leczniczych o wymaganej jakości w ogólnodostępnych aptekach;
- f) sporządzanie, testowanie, składowanie i wydawanie bezpiecznych i skutecznych produktów leczniczych o wymaganej jakości w szpitalach;
- g) udzielanie informacji i porad na temat produktów leczniczych, w tym na temat ich prawidłowego stosowania;
- h) zgłaszanie właściwym organom niepożądanych reakcji na produkty lecznicze;
- i) zindywidualizowane wsparcie dla pacjentów samodzielnie stosujących leki;
- j) zaangażowanie w lokalne lub krajowe kampanie na rzecz promocji zdrowia.”;

35) art. 46 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 46

Kształcenie architektów

1. Kształcenie architekta obejmuje:

- a) co najmniej pięcioletnie studia w pełnym wymiarze godzin na uniwersytecie lub w porównywalnej instytucji edukacyjnej zakończone zdaniem egzaminu na poziomie uniwersyteckim; lub

b) co najmniej czteroletnie studia w pełnym wymiarze godzin na uniwersytecie lub w porównywalnej instytucji edukacyjnej zakończone zdaniem egzaminu na poziomie uniwersyteckim wraz z zaświadczeniem potwierdzającym pomyślne ukończenie dwuletnich praktyk zawodowych zgodnie z ust. 4.

2. Architektura musi być głównym przedmiotem studiów, o których mowa w ust. 1. Studia w równoważnym stopniu obejmują teoretyczne i praktyczne aspekty kształcenia architekta oraz gwarantują przynajmniej uzyskanie następującej wiedzy, umiejętności i kompetencji:

a) umiejętności tworzenia projektów architektonicznych spełniających wymogi zarówno estetyczne, jak i techniczne;

b) odpowiedniej znajomości historii i teorii architektury oraz sztuk pokrewnych, technologii i nauk humanistycznych;

c) wiedzy na temat sztuk pięknych w zakresie, w jakim wpływają one na jakość projektu architektonicznego;

d) odpowiedniej znajomości urbanistyki, planowania oraz umiejętności niezbędnych w procesie planowania;

e) rozumienia związków zachodzących pomiędzy ludźmi a budynkami oraz pomiędzy budynkami a środowiskiem je otaczającym, oraz rozumienia potrzeby dostosowania budynków oraz przestrzeni między nimi do ludzkich potrzeb i skali;

f) rozumienia charakteru zawodu architekta oraz jego roli w społeczeństwie, w szczególności w przygotowywaniu koncepcji projektów uwzględniających czynniki społeczne;

g) rozumienia metod gromadzenia informacji i przygotowywania koncepcji projektu;

h) rozumienia projektowania konstrukcji oraz problemów budowlanych i inżynierskich związanych z projektowaniem budynków;

i) odpowiedniej wiedzy w zakresie problemów fizycznych i technologii oraz funkcji budynków, umożliwiającej zapewnienie wygodnych wnętrz oraz zabezpieczenia przed niekorzystnym działaniem czynników atmosferycznych, zgodnie z zasadami zrównoważonego rozwoju;

j) umiejętności koniecznych do projektowania budynków spełniających wymogi użytkowników w zakresie, w jakim umożliwiają to dostępne środki finansowe i przepisy budowlane;

k) odpowiedniej znajomości gałęzi przemysłu, organizacji, przepisów i procedur niezbędnych dla realizacji projektów budynków oraz integracji planów z ogólnym projektem planistycznym.

3. Liczbę lat studiów wyższych, o których mowa w ust. 1 i 2, można dodatkowo wyrazić przy pomocy równoważnych punktów ECTS.

4. Praktyki zawodowe, o których mowa w ust. 1 lit. b), można odbyć dopiero po ukończeniu pierwszych trzech lat studiów. Co najmniej rok tych praktyk zawodowych musi opierać się na wiedzy, umiejętnościach i kompetencjach zdobytych w trakcie studiów, o których mowa w ust. 2. W tym celu praktyki zawodowe muszą odbywać się pod nadzorem osoby lub instytucji upoważnionej przez właściwy organ rodzimego państwa członkowskiego. Takie nadzorowane praktyki mogą mieć miejsce w dowolnym państwie. Praktyki zawodowe oceniane są przez właściwy organ rodzimego państwa członkowskiego.”;

36) art. 47 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 47

Odstępstwa od warunków kształcenia architektów

W drodze odstępstwa od art. 46 za spełniające wymogi określone w art. 21 uznaje się także kształcenie: odbywane w ramach programu rozwoju społecznego lub w formie studiów wyższych w niepełnym wymiarze godzin, spełniające wymogi określone w art. 46 ust. 2 i potwierdzone

zdaniem egzaminu z architektury przez osobę, która pracowała w dziedzinie architektury przez co najmniej siedem lat pod nadzorem architekta albo biura architektonicznego. Egzamin musi być zdany na poziomie uniwersyteckim i odpowiadać egzaminowi końcowemu, o którym mowa w art. 46 ust. 1 lit. b).”;

37) w art. 49 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. ust. 1 stosuje się również do dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji architekta, które wymieniono w załączniku V, jeżeli kształcenie rozpoczęło się przed dniem 18 stycznia 2016 r.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Każde państwo członkowskie przyznaje wymienionemu poniżej dokumentowi taki sam skutek na swoim terytorium jak dokumentowi potwierdzającemu posiadanie kwalifikacji, który samo wydaje do celów dostępu do zawodu architekta i jego wykonywania: zaświadczenie o ukończeniu programu kształcenia istniejącego od dnia 5 sierpnia 1985 r. i rozpoczętego nie później niż dnia 17 stycznia 2014 r., prowadzonego przez »Fachhochschulen« w Republice Federalnej Niemiec przez okres trzech lat, spełniającego wymogi określone w art. 46 ust. 2 i dającego możliwość wykonywania działalności, o której mowa w art. 48 w tym państwie członkowskim, na podstawie tytułu zawodowego architekta, jeżeli po zakończeniu tego programu kształcenia dana osoba uzyskała cztery lata doświadczenia zawodowego w Republice Federalnej Niemiec, poświadczonych zaświadczeniem wydanym przez właściwy organ, w którego rejestrze widnieje nazwisko architekta pragnącego skorzystać z przepisów niniejszej dyrektywy.”;

38) w tytule III dodaje się rozdział w brzmieniu:

„Rozdział IIIA

Automatyczne uznawanie na podstawie wspólnych zasad kształcenia

Artykuł 49a

Wspólne ramy kształcenia

1. Na użytek niniejszego artykułu »wspólne ramy kształcenia« oznaczają wspólny minimalny zasób wiedzy,

umiejętności i kompetencji niezbędnych do wykonywania określonego zawodu. Wspólne ramy kształcenia nie zastępują krajowych programów kształcenia, chyba że dane państwo członkowskie postanowi inaczej na mocy prawa krajowego. Do celów dostępu do tego zawodu i jego wykonywania w państwach członkowskich, które regulują ten zawód, państwo członkowskie przyznaje dokumentowi potwierdzającemu posiadanie kwalifikacji nabytych w oparciu o takie ramy taki sam skutek na swoim terytorium jak dokumentowi potwierdzającemu posiadanie kwalifikacji, który samo wydaje, pod warunkiem że takie ramy spełniają warunki określone w ust. 2.

2. Wspólne ramy kształcenia muszą spełniać następujące warunki:

- a) wspólne ramy kształcenia umożliwiają większej liczbie specjalistów przemieszczanie się między państwami członkowskimi;
- b) zawód, do którego mają zastosowanie wspólne ramy kształcenia, jest regulowany lub kształcenie i szkolenie prowadzące do tego zawodu jest regulowane w co najmniej jednej trzeciej państw członkowskich;
- c) wspólny zasób wiedzy, umiejętności i kompetencji obejmuje wiedzę, umiejętności i kompetencje wymagane w systemach kształcenia i szkolenia mających zastosowanie w co najmniej jednej trzeciej państw członkowskich; nie ma znaczenia, czy ta wiedza, umiejętności i kompetencje zostały nabyte w ramach kształcenia ogólnego na uniwersytecie lub w instytucji szkolnictwa wyższego, czy w ramach kształcenia zawodowego;
- d) wspólne ramy kształcenia muszą opierać się na poziomach przewidzianych w europejskich ramach kwalifikacji określonych w załączniku II do zalecenia Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie ustanowienia europejskich ram kwalifikacji dla uczenia się przez całe życie (*);
- e) dany zawód nie jest objęty innymi wspólnymi ramami kształcenia ani nie podlega automatycznemu uznaniu na podstawie tytułu III rozdział III;
- f) wspólne ramy kształcenia przygotowano w następstwie przejrzystego, należytego procesu obejmującego współpracę z odpowiednimi zainteresowanymi stronami pochodzącymi z państw członkowskich, w których dany zawód nie jest regulowany;

g) wspólne ramy kształcenia zapewniają obywatelom każdego państwa członkowskiego dostęp do uzyskania kwalifikacji zawodowych na podstawie tych ram bez uprzedniej konieczności członkostwa ani rejestracji w jakiegokolwiek organizacji zawodowej.

3. Reprezentatywne organizacje zawodowe na szczeblu Unii, jak również krajowe organizacje zawodowe lub właściwe organy z co najmniej jednej trzeciej państw członkowskich mogą przedstawić Komisji sugestie dotyczące wspólnych ram kształcenia, które spełniają warunki określone w ust. 2.

4. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 57c aktów delegowanych określających wspólne ramy kształcenia dla danego zawodu w oparciu o warunki określone w ust. 2 niniejszego artykułu.

5. Państwo członkowskie jest zwolnione z obowiązku wprowadzenia na swoim terytorium wspólnych ram kształcenia, o których mowa w ust. 4, oraz z obowiązku automatycznego uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w oparciu o te wspólne ramy kształcenia, jeżeli spełniony jest jeden z następujących warunków:

- a) na terytorium tego państwa nie ma instytucji edukacyjnych lub ośrodków kształcenia, które oferowałyby tego typu kształcenie w danym zawodzie;
- b) wprowadzenie wspólnych ram kształcenia wpłynęłoby negatywnie na organizację systemu edukacji i kształcenia zawodowego tego państwa;
- c) istnieją znaczne różnice między wspólnymi ramami kształcenia a kształceniem wymaganym na terytorium tego państwa, co oznacza poważne ryzyko dla porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego, zdrowia publicznego lub bezpieczeństwa usługobiorców lub ochrony środowiska.

6. W terminie sześciu miesięcy od wejścia w życie aktu delegowanego, o którym mowa w ust. 4, państwa członkowskie informują Komisję i pozostałe państwa członkowskie o:

a) krajowych kwalifikacjach oraz, w stosownych przypadkach, krajowych tytułach zawodowych zgodnych ze wspólnymi ramami kształcenia; lub

b) każdym przypadku skorzystania ze zwolnienia, o którym mowa w ust. 5, podając uzasadnienie, które z warunków, o których mowa w tym ustępie, zostały spełnione. Komisja może w terminie trzech miesięcy zażądać dodatkowych wyjaśnień, jeżeli uzna, że państwo członkowskie nie przedstawiło dowodów, że jeden z tych warunków został spełniony, lub dowody te są niewystarczające. Państwo członkowskie odpowiada na każde takie żądanie w terminie trzech miesięcy.

Komisja może przyjąć akt wykonawczy zawierający listę krajowych kwalifikacji zawodowych i krajowych tytułów zawodowych podlegających automatycznemu uznawaniu na podstawie wspólnych ram kształcenia przyjętych zgodnie z ust. 4.

7. Niniejszy artykuł ma również zastosowanie do specjalizacji zawodowych, pod warunkiem że takie specjalizacje dotyczą działalności zawodowej, do której dostęp lub której prowadzenie jest regulowane w państwach członkowskich, jeżeli zawód ten już podlega automatycznemu uznawaniu zgodnie z tytułem III rozdział III, a dana specjalizacja nie.

Artykuł 49b

Wspólne testy kształcenia

1. Do celów niniejszego artykułu »wspólny test kształcenia« oznacza ustandaryzowany test umiejętności dostępny we wszystkich uczestniczących państwach członkowskich i zarezerwowany dla posiadaczy określonych kwalifikacji zawodowych. Zdanie takiego testu w danym państwie członkowskim uprawnia posiadacza określonych kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu w każdym przyjmującym państwie członkowskim na takich samych warunkach, jakie obowiązują posiadaczy kwalifikacji zawodowych zdobytych w tym państwie członkowskim.

2. Wspólny test kształcenia musi być zgodny z następującymi warunkami:

a) wspólny test kształcenia umożliwia większej liczbie specjalistów przemieszczanie się między państwami członkowskimi;

b) zawód, do którego ma zastosowanie wspólny test kształcenia, lub kształcenie prowadzące do tego zawodu są regulowane w co najmniej jednej trzeciej państw członkowskich;

c) wspólny test kształcenia przygotowano w następstwie przejrzystego, należytego procesu obejmującego współpracę z odpowiednimi zainteresowanymi stronami pochodzącymi z państw członkowskich, w których dany zawód nie jest regulowany;

d) wspólny test kształcenia umożliwia obywatelom każdego państwa członkowskiego uczestnictwo w tym teście i w praktycznej organizacji takich testów w państwach członkowskich bez uprzedniej konieczności członkostwa ani rejestracji w jakiegokolwiek organizacji zawodowej.

3. Reprezentatywne organizacje zawodowe na szczeblu Unii, jak również krajowe organizacje zawodowe lub właściwe organy z co najmniej jednej trzeciej państw członkowskich mogą przedstawić Komisji sugestie dotyczące wspólnych testów kształcenia, które spełniają warunki określone w ust. 2.

4. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 57c aktów delegowanych określających zakres przedmiotowy wspólnego testu kształcenia oraz warunki wymagane do wzięcia udziału w tym teście i do zdania go.

5. Państwo członkowskie jest zwolnione z obowiązku organizacji na swoim terytorium wspólnego testu kształcenia, o którym mowa w ust. 4, oraz z obowiązku automatycznego uznawania kwalifikacji specjalistów, którzy zdali wspólny test kształcenia, jeżeli spełniony jest jeden z poniższych warunków:

a) dany zawód nie jest regulowany na terytorium tego państwa;

b) zakres przedmiotowy wspólnego testu kształcenia nie ograniczy w wystarczającym stopniu poważnych zagrożeń dla zdrowia publicznego lub bezpieczeństwa usługobiorców, które występują szczególnie na terytorium tego państwa;

c) zakres przedmiotowy wspólnego testu kształcenia sprawiłby, że dostęp do danego zawodu stałby się o wiele mniej atrakcyjny w porównaniu z wymogami krajowymi.

6. W terminie sześciu miesięcy od wejścia w życie aktu delegowanego, o którym mowa w ust. 4, państwa

członkowskie informują Komisję i pozostałe państwa członkowskie o:

a) dostępnych możliwościach organizacji takich testów; lub

b) każdym przypadku skorzystania ze zwolnienia, o którym mowa w ust. 5, podając uzasadnienie, które z warunków, o których mowa w tym ustępie zostały spełnione. Komisja może w terminie trzech miesięcy zażądać dodatkowych wyjaśnień, jeżeli uzna, że dane państwo członkowskie nie przedstawiło dowodów, że jeden z tych warunków został spełniony, lub dowody te są niewystarczające. Państwo członkowskie odpowiada na każde takie żądanie w terminie trzech miesięcy.

Komisja może przyjąć akt wykonawczy zawierający listę państw członkowskich, w których organizuje się wspólne testy kształcenia, przyjęte zgodnie z ust. 4, i określający częstotliwość organizowania takich testów w ciągu roku kalendarzowego oraz przedstawiający inne ustalenia niezbędne do organizacji wspólnych testów kształcenia w państwach członkowskich.

(*) Dz.U. C 111 z 6.5.2008, s. 1.”;

39) w art. 50 dodaje się ustępy w brzmieniu:

„3a. W przypadku uzasadnionych wątpliwości przyjmujące państwo członkowskie może wystąpić do właściwych organów państwa członkowskiego o potwierdzenie faktu, że wnioskodawca nie jest objęty zawieszeniem prawa do wykonywania zawodu lub zakazem wykonywania zawodu w wyniku poważnego wykroczenia zawodowego lub wyroku skazującego za przestępstwa związane z prowadzeniem przez niego działalności zawodowej.

3b. Wymiana informacji między właściwymi organami różnych państw członkowskich zgodnie z niniejszym artykułem odbywa się za pomocą systemu IMI.”;

40) w art. 52 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Państwo członkowskie nie może zastrzec używania tytułu zawodowego dla posiadaczy kwalifikacji zawodowych, jeżeli nie powiadomiło Komisji i pozostałych państw członkowskich o stowarzyszeniu lub organizacji zgodnie z art. 3 ust. 2.”;

41) art. 53 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 53

Znajomość języków

1. Specjaliści, których kwalifikacje podlegają uznaniu, muszą posiadać znajomość języków niezbędną do wykonywania danego zawodu w przyjmującym państwie członkowskim.

2. Państwo członkowskie zapewnia, aby wszelkie sprawdzanie znajomości języka przeprowadzane przez właściwy organ lub pod jego nadzorem, dotyczące zgodności z obowiązkiem określonym w ust. 1, było ograniczone do znajomości jednego języka urzędowego przyjmującego państwa członkowskiego lub jednego języka administracyjnego przyjmującego państwa członkowskiego, pod warunkiem że jest on również językiem urzędowym Unii.

3. Sprawdzenie znajomości języka przeprowadzane zgodnie z ust. 2 może być zastosowane, jeżeli dany zawód ma wpływ na bezpieczeństwo pacjentów. Sprawdzenie znajomości języka może być zastosowane w przypadku innych zawodów wówczas, gdy istnieje poważna i konkretna wątpliwość, czy specjalista posiada wystarczającą znajomość języka, by zgodnie z zamierzeniami mógł wykonywać daną działalność zawodową.

Sprawdzenie znajomości języka można przeprowadzać tylko po wydaniu europejskiej legitymacji zawodowej zgodnie z art. 4d lub po uznaniu kwalifikacji zawodowych, w zależności od przypadku.

4. Każde sprawdzenie znajomości języka musi być proporcjonalne do działalności, która ma być prowadzona. Zainteresowany specjalista może się odwołać od takiego sprawdzenia zgodnie z prawem krajowym.”;

42) w tytule IV dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 55a

Uznawanie praktyk zawodowych

1. Jeżeli warunkiem dostępu do zawodu regulowanego w rodzimym państwie członkowskim jest odbycie praktyk zawodowych, właściwy organ rodzimego państwa członkowskiego, rozpatrując wniosek o zezwolenie na wykonywanie zawodu regulowanego, uznaje praktyki zawodowe

odbyte w innym państwie członkowskim, jeżeli praktyki te są zgodne z opublikowanymi wytycznymi, o których mowa w ust. 2, a także bierze pod uwagę praktyki zawodowe odbyte w państwie trzecim. Państwa członkowskie mogą jednak w swoim prawodawstwie krajowym ustanowić rozsądny pułap w odniesieniu do okresu trwania części praktyk zawodowych, którą można odbyć za granicą.

2. Uznanie praktyk zawodowych nie zastępuje obowiązujących wymogów dotyczących zdania egzaminu w celu uzyskania dostępu do danego zawodu. Właściwe organy publikują wytyczne dotyczące organizacji i uznawania praktyk zawodowych odbytych w innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim, szczególnie w odniesieniu do roli podmiotu nadzorującego praktyki zawodowe.”;

43) tytuł tytułu V otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ V

WSPÓŁPRACA ADMINISTRACYJNA I ODPOWIEDZIALNOŚĆ ZA WYKONANIE WOBEC OBYWATELI”;

44) w art. 56 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Właściwe organy rodzimego państwa członkowskiego i przyjmującego państwa członkowskiego wymieniają między sobą informacje dotyczące postępowań dyscyplinarnych lub nałożonych sankcji karnych lub innych poważnych, szczególnych okoliczności, które mogą mieć wpływ na wykonywanie działalności zgodnie z niniejszą dyrektywą. Przestrzegają one przy tym przepisów dotyczących ochrony danych osobowych przewidzianych w dyrektywach 95/46/WE i 2002/58/WE.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2a. Do celów ust. 1 i 2 właściwe organy stosują system IMI.”;

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Każde państwo członkowskie wyznacza koordynatora działań właściwych organów, o których mowa w ust. 1, o czym zawiadamia pozostałe państwa członkowskie oraz Komisję.

Do zadań tych koordynatorów należy:

- a) wspieranie jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy;
- b) gromadzenie wszystkich informacji istotnych dla stosowania niniejszej dyrektywy, takich jak informacje dotyczące warunków dostępu do zawodów regulowanych w państwach członkowskich;
- c) rozpatrywanie sugestii dotyczących wspólnych ram kształcenia oraz wspólnych testów kształcenia;
- d) wymiana informacji i najlepszych praktyk na potrzeby optymalizacji ustawicznego rozwoju zawodowego w państwach członkowskich;
- e) wymiana informacji i najlepszych praktyk dotyczących stosowania środków wyrównawczych, o których mowa w art. 14.

W celu wywiązania się z zadania określonego w lit. b) niniejszego ustępu koordynatorzy mogą zwracać się o pomoc do ośrodków wsparcia, o których mowa w art. 57b.”;

45) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 56a

Mechanizm ostrzegania

1. Właściwe organy państwa członkowskiego informują właściwe organy wszystkich pozostałych państw członkowskich o specjalistach, wobec którego organy lub sądy

krajowe wydały zakaz lub ograniczenie, nawet tymczasowo, prowadzenia na terytorium tego państwa członkowskiego następujących rodzajów działalności zawodowej w jej pełnym lub częściowym zakresie:

- a) lekarza i lekarza ogólnego posiadającego dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji, o którym mowa w załączniku V pkt 5.1.1 i 5.1.4;
- b) lekarza specjalisty posiadającego tytuł, o którym mowa w załączniku V pkt 5.1.3;
- c) pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną posiadającej dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji, o którym mowa w załączniku V pkt 5.2.2;
- d) lekarza dentysty posiadającego dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji, o którym mowa w załączniku V pkt 5.3.2;
- e) wyspecjalizowanego lekarza dentysty posiadającego dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji, o którym mowa w załączniku V pkt 5.3.3;
- f) lekarza weterynarii posiadającego dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji, o którym mowa w załączniku V pkt 5.4.2;
- g) położnej posiadającej dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji, o którym mowa w załączniku V pkt 5.5.2;
- h) farmaceuty posiadającego dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji, wymieniony w załączniku V pkt 5.6.2;
- i) posiadaczy zaświadczeń wymienionych w załączniku VII pkt 2, poświadczających, że posiadacz dokumentu ukończył kształcenie, które spełnia wymogi minimalne wymienione odpowiednio w art. 24, 25, 31, 34, 35, 38, 40 lub 44, ale które rozpoczęło się przed datami odniesienia dla kwalifikacji wymienionymi w załączniku V pkt 5.1.3, 5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2 i 5.6.2;
- j) posiadaczy zaświadczeń o prawach nabytych, o których mowa w art. 23, 27, 29, 33, 33a, 37, 43 i 43a;

k) innych specjalistów prowadzących działalność, która ma wpływ na bezpieczeństwo pacjentów, w przypadku gdy specjalista wykonuje zawód regulowany w danym państwie członkowskim;

l) specjalistów prowadzących działalność związaną z edukacją osób małoletnich, w tym z opieką na dziećmi i wczesną edukacją, w przypadku gdy specjalista wykonuje zawód regulowany w danym państwie członkowskim.

2. Właściwe organy przesyłają poprzez ostrzeżenie w systemie IMI informacje, o których mowa w ust. 1, najpóźniej w terminie trzech dni od daty przyjęcia decyzji o zakazie lub ograniczeniu wykonywania działalności zawodowej w jej pełnym lub częściowym zakresie przez danego specjalistę. Informacje te ograniczają się do następujących danych:

a) tożsamość specjalisty;

b) zawód;

c) informacje o organie lub sądzie krajowym wydającym decyzję o ograniczeniu lub zakazie;

d) zakres ograniczenia lub zakazu; oraz

e) okres, przez jaki obowiązuje ograniczenie lub zakaz.

3. Właściwe organy państwa członkowskiego informują właściwe organy wszystkich pozostałych państw członkowskich poprzez ostrzeżenie w systemie IMI najpóźniej w terminie trzech dni od daty wydania decyzji sądowej o tożsamości specjalistów, którzy zwrócili się z wnioskiem o uznanie kwalifikacji na mocy niniejszej dyrektywy i którzy, jak później ustalił to sąd, posłużyli się w tym kontekście fałszywymi dokumentami potwierdzającymi posiadanie kwalifikacji.

4. Na użytek wymiany informacji, o których mowa w ust. 1 i 3, dane osobowe przetwarza się zgodnie

z dyrektywami 95/46/WE i 2002/58/WE. Komisja przetwarza dane osobowe zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 45/2001.

5. Właściwe organy wszystkich państw członkowskich są bezzwłocznie informowane o tym, że wygaśł zakaz lub ograniczenie, o których mowa w ust. 1. W tym celu od właściwego organu państwa członkowskiego, który dostarcza informacje zgodnie z ust. 1, wymaga się również informacji o terminie wygaśnięcia ograniczenia lub zakazu oraz o wszelkich późniejszych zmianach tego terminu.

6. Państwa członkowskie zapewniają, aby specjaliści, których dotyczą ostrzeżenia wysłane do innych państw członkowskich, byli informowani na piśmie o decyzjach w sprawie ostrzeżeń w momencie wysłania tych ostrzeżeń, aby mogli odwoływać się na mocy prawa krajowego od decyzji lub wnioskować o jej sprostowanie oraz aby mieli dostęp do środków prawnych w odniesieniu do wszelkich szkód wyrządzonych na skutek fałszywych ostrzeżeń wysłanych do innych państw członkowskich, przy czym w takich przypadkach w decyzji w sprawie ostrzeżenia zastrzega się, że jest ona przedmiotem postępowania wszczętego przez specjalistę.

7. Dane dotyczące ostrzeżeń mogą być przetwarzane w systemie IMI wyłącznie przez okres ich ważności. Ostrzeżenia usuwa się w ciągu trzech dni od dnia wydania decyzji o odwołaniu lub od dnia wygaśnięcia ograniczenia lub zakazu, o których mowa w ust. 1.

8. Komisja przyjmuje akty wykonawcze w celu stosowania mechanizmu ostrzegania. Te akty wykonawcze zawierają przepisy dotyczące organów uprawnionych do wysyłania lub przyjmowania ostrzeżeń oraz wycofywania i zamykania ostrzeżeń oraz środków mających na celu zapewnienie bezpieczeństwa przetwarzania danych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 58 ust. 2.”;

46) art. 57 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 57

Centralny internetowy dostęp do informacji

1. Państwa członkowskie zapewniają dostępność w internecie za pośrednictwem pojedynczych punktów kontaktowych, o których mowa w art. 6 dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym (*), i regularną aktualizację:

- a) wykazu zawodów regulowanych w państwie członkowskim, w tym danych kontaktowych właściwych organów ds. poszczególnych zawodów regulowanych i danych kontaktowych ośrodków wsparcia, o których mowa w art. 57b;
- b) wykazu zawodów, dla których dostępna jest europejska legitymacja zawodowa, informacji na temat funkcjonowania takiej legitymacji, w tym wszystkich powiązanych opłat należnych od osób wykonujących dany zawód, oraz właściwych organów zajmujących się jej wydawaniem;
- c) wykazu wszystkich zawodów, do których państwo członkowskie stosuje art. 7 ust. 4, w ramach krajowych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych;
- d) wykazu rodzajów kształcenia i szkolenia regulowanego oraz rodzajów kształcenia o specjalnym programie, o których mowa w art. 11 lit. c) ppkt (ii);
- e) informacji o wymogach i procedurach, o których mowa w art. 7, 50, 51 i 53 w odniesieniu do zawodów regulowanych w danym państwie członkowskim, w tym wszystkich powiązanych opłat należnych od obywateli oraz dokumentów, które muszą oni przedłożyć właściwym organom;
- f) informacji na temat sposobu odwoływania się zgodnie z krajowymi przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi od decyzji właściwych organów przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby informacje, o których mowa w ust. 1, były udzielane w sposób jasny i zrozumiały dla użytkowników, były łatwo dostępne na odległość i drogą elektroniczną oraz aby były aktualizowane.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby na wszelkie wnioski o udzielenie informacji kierowane do pojedynczych punktów kontaktowych odpowiadano jak najszybciej.

4. Państwa członkowskie i Komisja podejmują środki wspierające, aby zachęcić pojedyncze punkty kontaktowe do udostępniania informacji wymienionych w ust. 1 w innych językach urzędowych Unii. Nie ma to wpływu na ustawodawstwo państw członkowskich dotyczące stosowania języków na ich terytoriach.

5. Na użytek wdrażania przepisów ust. 1, 2 i 4 państwa członkowskie współpracują ze sobą oraz z Komisją.

(*) Dz.U. L 376 z 27.12.2006, s. 36.”;

47) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 57a

Procedury przeprowadzane drogą elektroniczną

1. Państwa członkowskie zapewniają możliwość łatwego spełnienia wszystkich wymogów, przeprowadzenia procedur i dopełnienia formalności związanych z kwestiami objętymi zakresem stosowania niniejszej dyrektywy, na odległość i drogą elektroniczną, za pośrednictwem odpowiedniego pojedynczego punktu kontaktowego lub odpowiednich właściwych organów. Nie stanowi to przeszkody dla właściwych organów państw członkowskich w zwróceniu się z wnioskiem o poświadczone kopie na późniejszym etapie w razie uzasadnionych wątpliwości i gdy jest to absolutnie niezbędne.

2. Ust. 1 nie ma zastosowania do przeprowadzania stażu adaptacyjnego lub testu umiejętności.

3. Jeżeli uzasadnione jest wymaganie przez państwa członkowskie zaawansowanego podpisu elektronicznego, zgodnie z definicją w art. 2 pkt 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 1999/93/WE z dnia 13 grudnia 1999 r. w sprawie wspólnotowych ram w zakresie podpisów elektronicznych (*), w celu przeprowadzenia procedur, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, państwa członkowskie akceptują podpisy elektroniczne zgodnie z decyzją Komisji 2009/767/WE z dnia 16 października 2009 r. ustanawiającą środki ułatwiające korzystanie z procedur realizowanych drogą elektroniczną poprzez pojedyncze punkty kontaktowe zgodnie z dyrektywą 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącą usług na rynku wewnętrznym (**), oraz zapewniają środki techniczne do przetwarzania dokumentów z zaawansowanym podpisem elektronicznym w formatach określonych w decyzji Komisji 2011/130/UE z dnia 25 lutego 2011 r. w sprawie ustalenia minimalnych wymagań dotyczących transgranicznego przetwarzania dokumentów podpisanych elektronicznie przez właściwe organy zgodnie z dyrektywą 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącą usług na rynku wewnętrznym (**).

4. Wszystkie procedury przeprowadza się zgodnie z art. 8 dyrektywy 2006/123/WE dotyczącym pojedynczych punktów kontaktowych. Bieg terminów proceduralnych, określonych w art. 7 ust. 4 i art. 51 niniejszej dyrektywy, rozpoczyna się w momencie złożenia przez obywatela wniosku lub brakującego dokumentu w pojedynczym punkcie kontaktowym lub bezpośrednio odpowiedniemu właściwemu organowi. Wniosku o poświadczone kopie, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, nie uznaje się za wniosek o brakujące dokumenty.

Artykuł 57b**Ośrodki wsparcia**

1. Każde państwo członkowskie wyznacza nie później niż do dnia 18 stycznia 2016 r. ośrodek wsparcia, którego zadaniem jest udzielanie obywatelom, jak i ośrodkom wsparcia w innych państwach członkowskich, pomocy w zakresie uznawania kwalifikacji zawodowych przewidzianego w niniejszej dyrektywie, w tym informacji na temat przepisów krajowych regulujących zawody oraz ich wykonywanie, na temat ustawodawstwa socjalnego i w stosownych przypadkach zasad etyki zawodowej.

2. Ośrodki wsparcia w przyjmujących państwach członkowskich pomagają obywatelom w korzystaniu z praw przyznanych im na podstawie niniejszej dyrektywy, w stosownych przypadkach we współpracy z ośrodkiem wsparcia w rodzimym państwie członkowskim oraz właściwymi organami i pojedynczymi punktami kontaktowymi w przyjmującym państwie członkowskim.

3. Każdy właściwy organ w rodzimym lub przyjmującym państwie członkowskim jest zobowiązany do pełnej współpracy z ośrodkiem wsparcia w przyjmującym państwie członkowskim i, w stosownych przypadkach, w rodzimym państwie członkowskim oraz do udzielania takim ośrodkom na ich wniosek wszystkich istotnych informacji na temat indywidualnych przypadków, z zastrzeżeniem przepisów o ochronie danych zgodnie z dyrektywami 95/46/WE i 2002/58/WE.

4. Ośrodki wsparcia udzielają Komisji na jej wniosek informacji na temat rozwiązywania spraw, którymi się zajmują, w terminie dwóch miesięcy od otrzymania takiego wniosku.

Artykuł 57c**Wykonywanie przekazanych uprawnień**

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 3 ust. 2 akapit trzeci, art. 20, art. 21 ust. 6 akapit drugi, art. 21a ust. 4, art. 25 ust. 5, art. 26 akapit drugi, art. 31 ust. 2 akapit drugi, art. 34 ust. 2 akapit drugi, art. 35 ust. 4 i 5, art. 38 ust. 1 akapit drugi, art. 40 ust. 1 akapit trzeci, art. 44 ust. 2 akapit drugi, art. 49a ust. 4 i art. 49b ust. 4, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 17 stycznia 2014 r.. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone

na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 3 ust. 2 akapit trzeci, art. 20, art. 21 ust. 6 akapit drugi, art. 21a ust. 4, art. 25 ust. 5, art. 26 akapit drugi, art. 31 ust. 2 akapit drugi, art. 34 ust. 2 akapit drugi, art. 35 ust. 4 i 5, art. 38 ust. 1 akapit drugi, art. 40 ust. 1 akapit trzeci, art. 44 ust. 2 akapit drugi, art. 49a ust. 4 i art. 49b ust. 4, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 3 ust. 2 akapit trzeci, art. 20, art. 21 ust. 6 akapit drugi, art. 21a ust. 4, art. 25 ust. 5, art. 26 akapit drugi, art. 31 ust. 2 akapit drugi, art. 34 ust. 2 akapit drugi, art. 35 ust. 4 i 5, art. 38 ust. 1 akapit drugi, art. 40 ust. 1 akapit trzeci, art. 44 ust. 2 akapit drugi, art. 49a ust. 4 i art. 49b ust. 4 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

(*) Dz.U. L 13 z 19.1.2000, s. 12.
(**) Dz.U. L 274 z 20.10.2009, s. 36.
(***) Dz.U. L 53 z 26.2.2011, s. 66.;

48) art. 58 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 58**Procedura komitetowa**

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Uznawania Kwalifikacji Zawodowych. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.”;

49) art. 59 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 59

Przejrzystość

1. Do dnia 18 stycznia 2016 r. państwa członkowskie przekazują Komisji wykaz występujących na ich terytorium zawodów regulowanych, wyszczególniający rodzaje działalności składające się na dany zawód, oraz wykaz rodzajów kształcenia i szkolenia regulowanego i rodzajów kształcenia o specjalnym programie, o których mowa w art. 11 lit. c) ppkt (ii). Każda zmiana wprowadzona w tych wykazach jest również bez zbędnej zwłoki zgłaszana Komisji. Komisja ustanawia i prowadzi ogólnodostępną bazę danych dotyczących zawodów regulowanych, zawierającą ogólny opis rodzajów działalności składających się na dany zawód.

2. Do dnia 18 stycznia 2016 r. państwa członkowskie przekazują Komisji wykaz zawodów, w odniesieniu do których przeprowadzenie wstępnego sprawdzenia kwalifikacji jest niezbędne na mocy art. 7 ust. 4. Państwa członkowskie przedstawiają Komisji szczegółowe uzasadnienie umieszczenia w tym wykazie każdego z tych zawodów.

3. Państwa członkowskie sprawdzają, czy wymogi, zgodnie z którymi w ramach ich systemu prawnego dostęp do zawodu lub jego wykonywanie, w tym korzystanie z tytułów zawodowych oraz działalność zawodowa dozwolona na podstawie takich tytułów, i o których mowa w niniejszym artykule jako o „wymogach”, są możliwe tylko dla osób posiadających określone kwalifikacje zawodowe, są zgodne z następującymi zasadami:

a) wymogi nie mogą prowadzić do bezpośredniej ani pośredniej dyskryminacji ze względu na obywatelstwo lub miejsce zamieszkania;

b) wymogi muszą być uzasadnione nadrzędnymi względami interesu ogólnego;

c) wymogi muszą być odpowiednie dla zapewnienia osiągnięcia wyznaczonego celu i nie mogą wykraczać poza to, co niezbędne do osiągnięcia tego celu.

4. Ust. 1 ma również zastosowanie do zawodów regulowanych w danym państwie członkowskim przez stowarzyszenie lub organizację w rozumieniu art. 3 ust. 2 oraz wszelkich wymogów związanych z członkostwem w tych stowarzyszeniach lub organizacjach.

5. Do dnia 18 stycznia 2016 r. państwa członkowskie przedstawiają Komisji informacje na temat wymogów, które zamierzają utrzymać, oraz powody uznania tych wymogów za zgodne z ust. 3. Państwa członkowskie przedstawiają informacje na temat wymogów, które wprowadziły w późniejszym terminie, i powody uznania tych wymogów za zgodne z ust. 3, w terminie sześciu miesięcy od przyjęcia środka.

6. Do dnia 18 stycznia 2016 r., a następnie co dwa lata, państwa członkowskie przekazują również Komisji sprawozdanie dotyczące wymogów, które zostały zniesione lub złagodzone.

7. Komisja przekazuje sprawozdania, o których mowa w ust. 6, pozostałym państwom członkowskim, które przedstawiają swoje uwagi w terminie sześciu miesięcy. W tym samym okresie sześciu miesięcy Komisja przeprowadza konsultacje z zainteresowanymi stronami, w tym z przedstawicielami zainteresowanych grup zawodowych.

8. Komisja przedkłada sprawozdanie zbiorcze sporządzone na podstawie informacji przekazanych przez państwa członkowskie grupie koordynatorów ustanowionej na podstawie decyzji Komisji 2007/172/WE z dnia 19 marca 2007 r. ustanawiającej grupę koordynatorów ds. uznawania kwalifikacji zawodowych (*), która może przedstawić uwagi.

9. W świetle uwag przewidzianych w ust. 7 i 8 Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie do dnia 18 stycznia 2016 r. swoje ustalenia końcowe, którym towarzyszą w stosownych przypadkach wnioski dotyczące przyszłych inicjatyw.

(*) Dz.U. L 79 z 20.3.2007, s. 38.”;

50) w art. 60 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Od dnia 18 stycznia 2016 r. statystyczne podsumowanie podjętych decyzji, o którym mowa w akapicie pierwszym, zawiera szczegółowe informacje o liczbie i rodzajach decyzji przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą, w tym o rodzajach decyzji o przyznaniu dostępu częściowego przyjętych przez właściwe organy zgodnie z art. 4f, oraz opis podstawowych problemów wynikających ze stosowania niniejszej dyrektywy.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Komisja opublikuje sprawozdanie w sprawie wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 18 stycznia 2019 r., a następnie co pięć lat.

W pierwszym z tych sprawozdań szczególna uwaga zostanie zwrócona na nowe elementy wprowadzone w niniejszej dyrektywie, a zwłaszcza zostaną rozważone następujące kwestie:

a) funkcjonowanie europejskiej legitymacji zawodowej;

b) aktualizacja wiedzy, umiejętności i kompetencji w przypadku zawodów objętych przepisami tytułu III rozdział III, w tym wykazu kompetencji, o których mowa w art. 31 ust. 7;

c) funkcjonowanie wspólnych ram kształcenia oraz wspólnych testów kształcenia;

d) wyniki specjalnego programu podwyższania kwalifikacji na mocy rumuńskich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych dotyczących osób posiadających dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji, o których mowa w art. 33a, a także osób posiadających dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji na poziomie pomaturalnym, w celu zbadania konieczności przeglądu obowiązujących przepisów regulujących system praw nabytych mający zastosowanie do rumuńskich dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji do wykonywania zawodu pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną.

Państwa członkowskie przekazują wszystkie informacje niezbędne do opracowania sprawozdania.”;

51) art. 61 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W stosownych przypadkach Komisja przyjmuje akt wykonawczy, aby zezwolić zainteresowanemu państwu członkowskiemu na odstępstwo od odpowiednich przepisów przez określony czas.”;

52) skreśla się załączniki II i III;

53) w załączniku VII pkt 1 dodaje się literę w brzmieniu:

„g) Jeżeli państwo członkowskie stosuje taki wymóg wobec swoich obywateli, zaświadczenie potwierdzające, że dana osoba nie została tymczasowo lub ostatecznie zawieszona w wykonywaniu zawodu lub o niekaralności.”.

Artykuł 2

Zmiana w rozporządzeniu (UE) nr 1024/2012

Punkt 2 załącznika do rozporządzenia (UE) nr 1024/2012 otrzymuje brzmienie:

„2. Dyrektywa 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (*): art. 4a–4e, art. 8, art. 21a, art. 50, art. 56 i art. 56a.

(*) Dz.U. L 255 z 30.9.2005, s. 22.”.

Artykuł 3

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 18 stycznia 2016 r..

2. Każde państwo członkowskie, które dnia 17 stycznia 2014 r. umożliwia podjęcie kształcenia w zawodzie położnej w przypadku ścieżki I na mocy art. 40 ust. 2 dyrektywy 2005/36/WE po ukończeniu co najmniej pierwszych 10 lat kształcenia ogólnego, wprowadza w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do spełnienia wymogów związanych z dopuszczeniem do kształcenia w zawodzie położnej na mocy art. 40 ust. 2 lit. a) tej dyrektywy do dnia 18 stycznia 2020 r.

3. Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji tekst środków, o których mowa w ust. 1 i 2.

4. Przyjęte przez państwa członkowskie środki, o których mowa w ust. 1 i 2, zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określają państwa członkowskie.

5. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych środków prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

*Artykuł 4***Wejście w życie**

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

*Artykuł 5***Adresaci**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 20 listopada 2013 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady
V. LEŠKEVIČIUS
Przewodniczący

Oświadczenie Komisji

Komisja, przy opracowywaniu aktów delegowanych, o których mowa w art. 57c ust. 2, zapewni jednocześnie, należyte i terminowe przekazanie odpowiednich dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie oraz z odpowiednim wyprzedzeniem przystąpi do odpowiednich i przejrzystych konsultacji, w szczególności z ekspertami właściwych organów i instytucji, stowarzyszeń zawodowych i ośrodków kształcenia wszystkich państw członkowskich, a także, w odpowiednich przypadkach, z ekspertami partnerów społecznych.
